Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΙΣΤ'

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

THE ORTHODOX OBSERVER

15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1950

ΑΡΙΘΜ 354

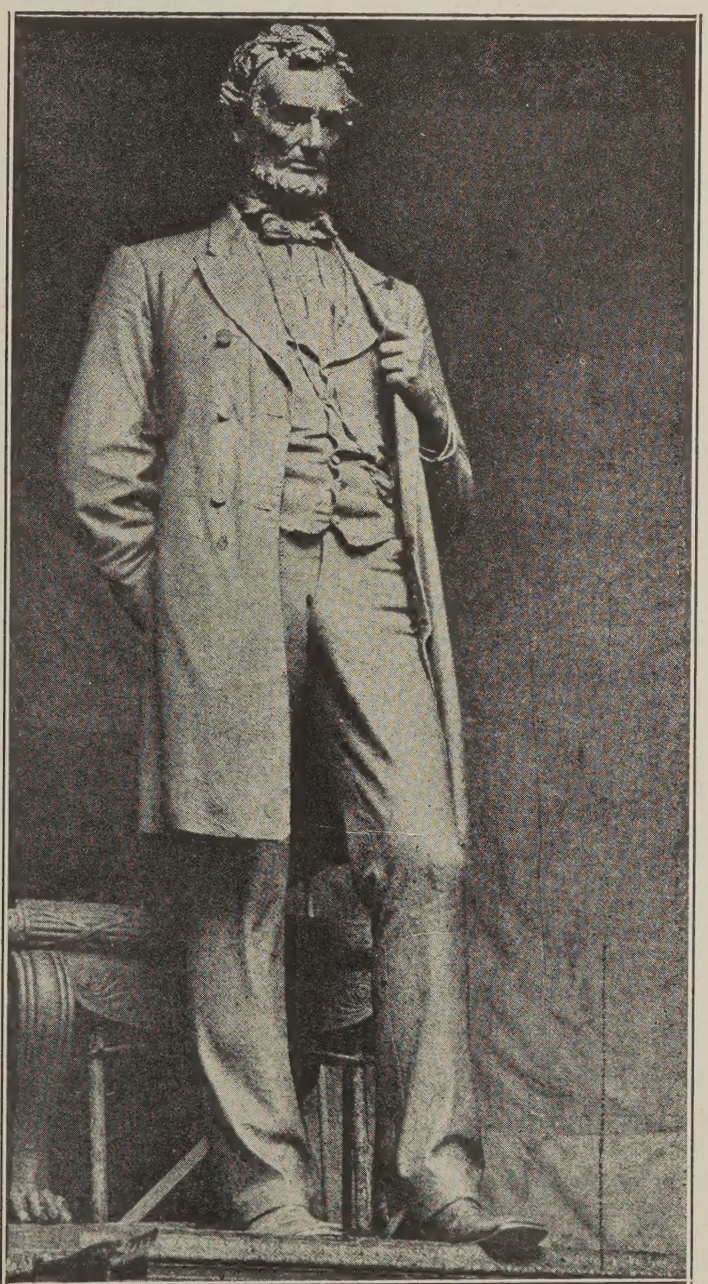

Ἀβραὰμ Λίνκολν—ὁ σωτὴρ τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐλευθερίας.

Τὸ Ζήτημα τῶν Παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος πρὸ τῆς Γερουσίας τῆς Ἀμερικῆς

Κατόπιν συνεννοήσεως τοῦ Σεβασ. Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. κ. Μιχαὴλ μετὰ τοῦ προέδρου εἰδικῆς ἐπιτροπῆς τῆς Γερουσίας Ἐντιμ. κ. Brien MacMahon ἀπεστάλη εἰς τὴν πρωτεύουσαν ὁ Ἀρχιμ. Ἀθηναγόρας Κοκκινάκης, ὅστις ὡμίλησε πρὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς Γενοκτονίας, σχετιζομένου μὲ τὴν ἀπαγωγὴν τῶν 28,000 παιδίων τῆς Ἑλλάδος. Περίληψιν τῆς ὁμιλίας ταύτης τῆς γενομένης ἐν ὀνόματι τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, καταχωροῦμεν κατωτέρω χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Mr. Chairman and Members of the Committee:

I am here to testify on behalf of His Eminence Archbishop Michael of the Greek Orthodox Church of North and South America.

We are proud that this our Country is Christian. We cherish liberty and justice, fruits fully grown in the field of Christianity.

It is known that Christianity considers human personality as the most sacred and unshakable value in the visible world. When we prove ourselves ready to do our utmost in order to save lives we show how much we respect the immense value embodied in human beings.

You may remember how much this Nation was moved when a little girl had fallen in an old well in California. Everybody listened eagerly to the Radio-description of the work for the rescue of that unfortunate little girl.

Today millions of human beings have been forced into the dark depths of inhuman conditions behind the Iron Curtain. Many countries have signed the agreement of the Convention on the Prevention and punishment of the crime of Genocide. These agreements later on were adopted by the General Assembly of the United Nations, December 9th, 1948.

It is a very sad fact that some of these countries which have signed this constitution of the Convention on Genocide are proving themselves today as practicing the very opposite of what they have agreed to condemn.

The abduction of 28,000 Greek Children is a sad, self speaking example. This is the most recent proof that Genocide is still practiced, though condemned as inhuman and immoral, as a crime under international Law and contrary to the spirit and aims of the United Nations.

We feel that the American People must know these contradictions. American citizens will express their abhorence when informed that countries which have promised respect to the decisions of the United Nations are doing just the opposite. By their actions they definitely and effectively undermine the international organization, which we consider to be the hope of the world.

Just recently, at the last General Assembly of the United Nations, a resolution was passed that all Greek Children, abducted by Communists should be returned to their parents. But the Greek Nation still mourns these children. Their Mothers are still waiting in agony and prayer for their return.

According to the information given to the Press by His Eminence Archbishop Michael

2000 of these children are still in Albania
2650 are still in Bulgaria
3000 are still in Hungary
3800 are still in Rumania
2235 are still in Czechoslovakia
11,000 are still in Yugoslavia

We don't know how many have been moved to Poland and Eastern Germany.

The American opinion must be expressed in condemnation of this crime against humanity which is defined as Genocide. (See Article 2, paragraph "e" Convention on the Prevention and Punishment of the crime of Genocide).

America today is leading the world in humanitarian work. The American people, being the most active in this respect should raise a protesting voice against this recent example of Genocide, demanding the return of the Greek Children to their homes.

We think that it is the duty of the American People, the duty of the American Leaders to call for respect for the most sacred value of our world, the Human Being.

Mr. Chairman, I ask the Honorable Members of this Committee, on behalf of my Spiritual Superior, Archbishop Michael, to use your good offices for the salvation of the Greek Children, giving happiness again to the Greek Mothers, telling the world that America, following her glorious traditions, condemns this inhuman, unchristian and immoral act of abducting children, as a crime against civilization, and against the aims of the United Nations.

Submitted by Rev. Athenagoras Kokkinakis on Behalf of His Eminence Archbishop Michael.

VOL. XVI. No. 354. — FEBRUARY 15, 1950
THE ORTHODOX OBSERVER
Established 1934
A semimonthly record of the work, the thought and the news of the Greek Orthodox Church in the U.S.A.
Published by
The Greek Archdiocese Publications Association
Rev. Athenagoras T. Kokkinakis, Editor
Editorial Offices:
10 East 79th St., New York 21, N. Y.
Publication Office:
293 Seventh Avenue, New York 1, N. Y.
Entered as second-class matter Nov. 21, 1934, at the Post Office at New York, N.Y. under the Act of March 3, 1879.
SUBSCRIPTIONS
United States
For One year $3.00. — For two years $5.00.
Other countries $3.50 per year.
Fifteen Cents A Copy

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'. Ἀριθ. 354 Διευθυντής: Ἀρχιμ. ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ Θ. ΚΟΚΚΙΝΑΚΗΣ 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1950

ΨΥΧΙΚΗ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ

Πάντοτε ἀλλ' ἰδιαιτέρως καὶ ὡρισμένως κατὰ τὰς περιόδους τῆς νηστείας καὶ τῆς ἀποχῆς ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καλεῖ τὴν σκέψιν μας νὰ συγκεντρωθῇ καὶ νὰ μελετήσῃ μετὰ προσοχῆς καὶ προσευχῆς τὰς πνευματικάς μας ἀνάγκας. Ἀλλ' ἔχομεν καὶ πνευματικὰς ἀνάγκας; Τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς καὶ αἱ πολύμορφοι ἐξωτερικαὶ πιέσεις τείνουν νὰ πείσουν τὸν ἑαυτόν μας νὰ ἀφιερωθῇ ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐξωτερικῶν ἀναγκῶν. Αὐτῶν τὴν περιποίησιν νὰ θέσῃ σκοπὸν καὶ ἐπιδίωξιν τῶν ἐνεργειῶν του. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι αἱ ἀνάγκαι αὐταὶ καὶ σπουδαῖαι εἶναι καὶ πολλαὶ εἶναι καὶ ἡ ἀπαίτησις πρὸς ἀντιμετώπισίν των ἐπιτακτικὴ καὶ ἀναπόφευκτος.

Ἀλλὰ θὰ ἦτο ὀλέθριον τὸ λάθος μας καὶ ἐνδεικτικὸν τραγικῆς ἐξαθλιώσεως καὶ φοβερᾶς παρανοήσεως ἂν ἐκτὸς τῶν ἐξωτερικῶν αὐτῶν ἀναγκῶν ποὺ ἀφοροῦν τὸ σῶμα μας δὲν ἀνεγνωρίζομεν ἄλλας, τὰς ἀνάγκας ποὺ ἀφοροῦν τὸ πνεῦμα μας.

Ἡ ἀδιάφθορος ἀνθρωπίνη ἐμπειρία, ὁ φυσικὸς λογισμός, ἡ θεωρητικὴ διανόησις, ἡ θρησκευτικὴ διάθεσις τῶν λαῶν, ἡ ψυχολογικὴ ἔρευνα, ἡ προσωπικὴ παρατήρησις, μᾶς ὁμιλοῦν ὅτι ὁ καθένας μας δὲν εἶναι μονὰς ἁλλὰ δυάς. Ἐγὼ καὶ ὁ ἑαυτός μου ἀποτελοῦν τὴν προσωπικότητά μου. Εἴμεθα, ὡς λέγει ὁ Θεολόγος, «ἄλλο καὶ ἄλλο οὐκ ἄλλος καὶ ἄλλος». Ὅταν ὁμιλῶ μὲ τὸν ἑαυτόν μου, ὅταν ἐλέγχω τὸν ἑαυτόν μου, ὅταν συγχαίρω τὸν ἑαυτόν μου, ὅταν διαφωνῶ μὲ τὸν ἑαυτόν μου, ἀρνούμενος εἰς αὐτὸν δικαιώματα φυσικῆς ὑλικῆς ἀποκτήσεως ἢ διαθέσεως ἢ συμμετοχῆς, θὰ πῇ ὅτι ἀναγνωρίζω μέσα μου παράγοντα ποὺ παρουσιάζει δυνατότητας ὑπερβάσεως τῶν ὑλικῶν κλίσεων. Θὰ πῇ ὅτι ὁ παράγων αὐτὸς εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀρνῆται εἰς ἐμὲ δικαιώματα ποὺ τείνουν νὰ μὲ παρασύρουν εἰς σύγχυσιν, ποὺ τείνουν νὰ μοῦ ἐξασθενήσουν τὸ αἰσθητήριον δυνάμει τοῦ ὁποίου μπορῶ νὰ διακρίνω μεταξὺ καλοῦ καὶ κακοῦ.

Ὁ παράγων αὐτὸς εἶναι τὸ πνεῦμα μου, εἶναι ὁ πραγματικὸς ἑαυτός μου. Εἶναι ἡ ψυχή μου ἡ ἀθάνατος. Καὶ ἐὰν τὸ σῶμα μου ἔχει ἀνάγκας ποὺ προκαλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον μου διατὶ νὰ ἀγνοήσω τὰς ἀνάγκας ποὺ ἔχει ἡ ψυχή μου; Ἄγνοια τῶν ἀναγκῶν τῆς ψυχῆς εἶναι ἴση μὲ τὴν σύγχυσιν καλοῦ καὶ κακοῦ. Ἡ δὲ σύγχυσις καλοῦ καὶ κακοῦ δὲν λέγει τίποτε ἄλλο παρὰ ὅτι εὑρίσκομαι εἰς ἴσην μοῖραν μὲ τὸ ζῶον. Ὅτι ἔχασα τὰ ἴχνη τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ παραδέρνομαι εἰς τὰς σκιὰς κτηνώδους κατωτερότητος τῆς ὁποίας τὴν περιγραφὴν εὑρίσκομεν εἰς τὰς λέξεις «φάγωμεν πίωμεν αὔριον γὰρ ἀποθανοῦμεν».

Δὲν ζοῦμεν γι' αὐτό. Καὶ τὸ ἀναγνωρίζομεν. Καὶ τὸ παραδεχόμεθα. Καὶ ἡ παραδοχὴ αὐτὴ εἶναι ἀπαύγασμα λογικῆς ὑπαγορεύσεως ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ εἶναι μας καὶ μᾶς λέγει· «οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνον ζήσεται ἄνθρωπος». Δὲν εἴμεθα μόνον σῶμα. Δὲν εἴμεθα μόνον ζωὴ αἰσθητικὴ ἀλλ' ἐν ταὐτῷ καὶ ζωὴ πνευματική.

Τῆς πνευματικῆς αὐτῆς ζωῆς αἱ ἀνάγκαι πρέπει νὰ προσελκύσουν τὸ ἐνδιαφέρον μας. Πρέπει νὰ στρέψωμεν τὴν παρατήρησίν μας πρὸς τὰ μέσα μας διὰ νὰ μελετήσωμεν τὴν ψυχήν μας, νὰ ἀναμετρήσωμεν τὰς ἀνάγκας της καὶ νὰ ἐπιδιώξωμεν τὴν περιποίησίν των.

Ἡ περιποίησις τῶν ἀναγκῶν τῆς ψυχῆς ἔγκειται εἰς τὴν ἀδιάλειπτον προσπάθειαν πρὸς πλησιασμὸν τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ψυχὴ μακρὰν τοῦ Χριστοῦ μαραίνεται. Ἀσθενεῖ. Κινδυνεύει. Πλησίον τοῦ Χριστοῦ ἡ ψυχὴ ἀναπτεροῦται. Εὑρίσκει τὸν ἑαυτόν της μέσα στὸ φῶς τῆς ἀρετῆς. Διευρύνεται. Ἀποκτᾷ δυνάμεις διὰ νὰ ἀνθίσταται κατὰ τοῦ πειρασμοῦ.

Καὶ ἰδοὺ ἡ περίοδος τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Εἶναι περίοδος ποὺ μὲ τὴν νηστείαν ποὺ μᾶς ὑποδεικνύει, μὲ τὰς προσευχὰς ποὺ μᾶς καλεῖ, μὲ τὴν πνευματικὴν ἄποψιν ποὺ μᾶς προθέτει, μὲ ὅλην τὴν σύνθεσιν τοῦ πνευματικοῦ της περιεχομένου μᾶς ὁμιλεῖ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ψυχῆς καὶ μᾶς προσκαλεῖ νὰ πλησιάσωμεν περισσότερον τὸν Κύριον ἡμῶν, τὸν Ἐσταυρωμένον Σωτῆρα μας, διὰ νὰ εὕρουν πλησίον Του τὴν θεραπείαν των ὅλαι αἱ ἀνάγκαι τῆς ψυχῆς μας. Δυνάμεθα καὶ νὰ νηστεύσωμεν, καὶ νὰ προσευχηθῶμεν, καὶ νὰ μελετήσωμεν, καὶ νὰ σκεφθῶμεν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐὰν δὲν δυνάμεθα νὰ νηστεύσωμεν πολύ, ὅσον πρέπει, ἂς νηστεύσωμεν χωρὶς προφάσεις ὅσον δυνάμεθα. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πῇ ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ προσευχηθῇ, μήτε ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ μελετήσῃ καὶ νὰ σκεφθῇ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἰδοὺ εὐκαιρία πρὸς τοιαύτην ἁγίαν ἀπασχόλησιν. Τὴν χρειαζόμεθα. Εἶναι ἀνάγκη ὑψίστης σπουδαιότητος διὰ τὴν ὑγείαν τῆς ψυχῆς μας. Ἂς μὴ τὴν παραμελήσωμεν.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΕΥΘΥΜΙΟΥ, Πρωτοπρεσβυτέρου
Ἱερ. Προϊσταμένου τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Ν. Ὑόρκης

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ὁ Ἀπόδημος Ἑλληνισμός

ΤΡΕΙΣ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΠΟΔΗΜΩΝ

Β΄.

Τὸ πρῶτον πρόσωπον ποὺ θὰ σᾶς παρουσιάσω ἦτο καὶ ἔμεινεν Ὀρθόδοξος. Καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐθίχθη ἡ Ἑλληνική του ἰδιότης, διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ὅμως τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ πρέπει νὰ μελετήσωμεν τοὺς παράγοντας ποὺ συνετέλεσαν πρὸς τοῦτο. Ὀνομάζεται Σοφοκλῆς Εὐαγγελινός. Ἰδοὺ ἡ περιπετειώδης καὶ διδακτικὴ ἱστορία του. Ἐγεννήθη τὸ 1814 εἰς τοὺς Τσαγγαράδες τῆς Θεσσαλίας. Μὲ τὸν καιρὸν ἀνεδείχθη εἰς τοὺς φιλολογικοὺς κύκλους τῆς Ἀμερικῆς. Εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀκαδημίας τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν, ὑπάρχει ὑπόμνημα εἰς τὸ ὁποῖον μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρεται ὅτι τοιοῦτον φαινόμενον, ὡς ὁ Σοφοκλῆς, εἶναι πράγματι σπάνιον εἰς τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς κύκλους μας καὶ αἰσθανόμεθα ὅτι εἶναι προνόμιον νὰ τὸν ἔχωμεν μεταξύ μας. Παρ' ὅλας τὰς φιλολογικάς του δάφνας εἰς τὴν Ἀμερικὴν παρέμεινεν Ἕλλην Ὀρθόδοξος. Ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ θὰ κατατοπισθῶμεν καλὰ ὅταν ἀναλύσωμεν τὴν ἐξέλιξιν τῆς ζωῆς του.

Πρωτίστως τῷ ἐνέπνευσε τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν Ἑλληνορθόδοξον ἰδεολογίαν ἡ οἰκογένειά του. Αὐτὴ εἶχε πρόσφατον τὴν τραγῳδίαν τοῦ 1821. Εἶχε ζωηρὰν τὴν εἰκόνα τῆς τουρκικῆς πιέσεως. Ἐδοκίμασε πολλὰς πικρίας. Μέσα εἰς τὸ περιβάλλον αὐτὸ ἐγεννήθη ὁ Εὐαγγελινός. Ὑπὸ τὴν οἰκογενειακὴν αὐτὴν ἐπίδρασιν διεμορφώθη ὁ ἐσωτερικός του κόσμος, ὅσον δὲ ἐμεγάλωνε ἔβλεπε τὸν δρόμον τοῦ ἐθνικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ καθήκοντος.

Ἄλλη προϋπόθεσις τοῦ πνευματικοῦ του καταρτισμοῦ ἦτο τὸ μοναστήριον τοῦ ὄρους Σινᾶ, τὸ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης. Ἀφ' ὅτου ἱδρύθη ἀπὸ τὸν Ἰουστινιανὸν ἐχρησίμευσεν ὡς ἑστία πνευματικῆς ζωῆς. Ἐκεῖ, ὡς ἱερὰ παρακαταθήκη, ἐφυλάσσοντο κειμήλια χριστιανικῆς τέχνης καὶ πολύτιμα χειρόγραφα. Εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς Μονῆς εὑρίσκετο καὶ ὁ περίφημος Βιναιτικὸς Κῶδιξ τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Αὐτὸν διεφύλαξαν οἱ μοναχοὶ ἐπὶ αἰῶνας ἀπὸ βαρβαρικὰς ἐπιδρομάς. Ὡς γνωστόν, αὐτὸς εἶχε κλαπῇ τὸ 1859 ἀπὸ τὸν Γερμανὸν Τίσενδοφ καὶ ἐπωλήθη εἰς τὴν Τσαρικὴν αὐλήν. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τὸ Σοβιετικὸν καθεστὼς τὸν ἐπώλησεν ἀντὶ 1,000,000 Ἀγγλικῶν λιρῶν εἰς τὸ Βρεττανικὸν Μουσεῖον. Εἰς τὸ περίφημον αὐτὸ μοναστήριον τοῦ Ἰουστινιανοῦ, κατὰ σύμπτωσιν ἡγούμενος ἔτυχε νὰ εἶναι ὁ Κωνστάντιος, θεῖος τοῦ Εὐαγγελινοῦ. Καὶ ὑπὸ τὴν καθοδήγησίν του ἐπλούτισε τὰς γνώσεις του. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ πρὸς τὸν θεῖον του εὐγνωμοσύνη τὸν συνώδευε καθ' ὅλην του τὴν ζωήν. Ἀπόδειξις ὅτι διὰ διαθήκης ἀφῆκεν ἓν ποσὸν μὲ τοὺς τόκους τοῦ ὁποίου θὰ ἠγοράζοντο βιβλία Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς καὶ Ἀραβικῆς φιλολογίας. Ἡ δωρεὰ δὲ αὐτὴ θὰ ἔφερε τὸν τίτλον τοῦ «Κωνσταντίνου» εἰς ἀνάμνησιν τοῦ θείου του «Κωνσταντίνου τοῦ Σιναίου».

Μετὰ τὸ ὄρος Σινᾶ ἠνοίχθησαν νέοι πνευματικοὶ ὁρίζοντες διὰ τὸν Εὐαγγελινόν. Κατὰ Θείαν Πρόνοιαν, ὅταν ἀπέθανεν ὁ θεῖος του ἦλθεν εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν περίφημον Διδάσκαλον τοῦ Γένους τὸν Ἄνθιμον Γαζῆν. Οὗτος ἐδίδασκε τότε εἰς τὴν Σύρον. Ἡ φήμη του ἦτο μεγάλη καὶ πρὸ πάντων ἀφ' ὅτου ἔγραψε τὴν θαυμασίαν ἐκείνην ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Καποδίστριαν διὰ νὰ γίνῃ Ἀρχηγὸς τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος. Ἀπὸ παντοῦ ἔσπευδον οἱ Ἕλληνες νὰ γίνουν μαθηταί του. Ὁ διάχυτος δὲ αὐτὸς πόθος δὲν ἄφηκεν ἀσυγκίνητον καὶ τὸν Εὐαγγελινόν, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ ἐδίψα ἀπὸ μάθησιν· καὶ δι' αὐτὸ κατετάχθη μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν του. Ὑπὸ τὸν ἐμπνευσμένον αὐτὸν διδάσκαλον ἡ λατρεία τοῦ Εὐαγγελινοῦ πρὸς τὸ ἀρχαῖον πνεῦμα ἐγιγαντώθη.

Μόλις δὲ τῷ παρουσιάσθησαν εὐνοϊκαὶ συνθῆκαι, ἀμέσως ἐπωφελήθη καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν τῷ 1828. Τὸν εἶχε προσκαλέσῃ ὁ Ἀμερικανὸς φίλος του REV. JOSIAH BRENER. Κατηρτίσθη εἰς τὰ Ἀμερικανικὰ ἐκπαιδευτήρια διαπρέψας εἰς τὰ Πανεπιστήμια HARVARD καὶ NEW HAVEN. Κατεῖχεν ὅσον πολὺ ὀλίγοι τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς. Κατὰ τὸ 1842 διωρίσθη καθηγητὴς εἰς τὸ HARVARD. Εἰς αὐτὸ δὲ τὸ παγκοσμίου φήμης Πανεπιστήμιον ἐδίδαξεν, ἐκτὸς διακοπῆς δύο ἐτῶν, μέχρι τοῦ 1883, ὁπότε ἀπέθανεν. Ἡ ἐκτίμησις τῶν Ἀμερικανῶν καθηγητῶν ἦτο τόσον μεγάλη ὥστε τῷ ἀπέδωκαν τὸ ἐπίθετον «Σοφοκλῆς» εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἀρχαίου τραγικοῦ ποιητοῦ. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι εἶναι ὁ πρῶτος Ἕλλην τῆς Ἀμερικῆς ποὺ ἔδωκεν ὤθησιν εἰς τὰς νεοελληνικὰς σπουδὰς καὶ μάλιστα εἶχε γράψει καὶ διδακτικὰ βιβλία διὰ τοὺς φοιτητὰς ποὺ ἤθελον νὰ ἐκμάθουν τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν καὶ Βυζαντινὴν γλῶσσαν. Διάφορα Ἀμερικανικὰ Κολλέγια δὲν τὸν γνωρίζουν μόνον ἀπὸ τὸ περίφημον λεξικόν του «GREEK LEXICON OF THE ROMAN AND BYZANTINE PERIODS FROM B. C. 146 TO A. C. 1100, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλα του ἔργα ποὺ ἐχρησιμοποιοῦντο κατὰ τὸν περασμένον αἰῶνα. Ἀλλὰ κυρίως ἡ φιλολογική του ἀξία ἐφάνη μὲ τὴν ἔκδοσιν τῆς νεοελληνικῆς του γραμματικῆς. Εἰς τὴν εἰσαγωγήν της ὑπάρχουν τόσον πολύτιμοι ἰδέαι διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς γλώσσης ὥστε ὁ περίφημος νεοελληνιστὴς HESSELING εἰς μίαν ἀνακοίνωσίν του εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Ἀμστερταμ εἶπε μεταξὺ ἄλλων ὅτι «εἶναι παράξενο πὼς μία τοιαύτη γραμματικὴ ἔμεινεν ἄγνωστη εἰς τὴν Εὐρώπην».

Τοιοῦτος ἦτο ὁ Εὐαγγελινός. Δὲν ἀνεμιγνύετο μὲν εἰς θρησκευ-

Ἀρχιμ. ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΥ ΦΙΝΦΙΝΗ, Δ.Θ.

Βαθύτερες Χαρές

Ὁ πολιτισμός μας μᾶς ἀπομακρύνει κάθε μέρα καὶ πειὸ πολὺ ἀπὸ τὴν ἐσωτερική μας συγκέντρωσι. Κινηγοῦμε τὲς εὔκολες συγκινήσεις. Αἱ χαρές μας εἶναι θιασμένες. Τὲς σπρώχνουμε σὲ κάποιο ξέσπασμα μηχανικό. Δὲν εἶναι χαρὲς ποὺ θγαίνουν ἀπὸ μέσα θαθειά. Δὲν εἶναι ἐκδήλωσις μιᾶς ἐσωτερικῆς γαλήνης. Αἱ ἡμέρες μας εἶναι ἀποστράγγισμα κάποιων δυνάμεων ποὺ κατώρθωσαν ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὴν νευρικότητα τῆς πολυάσχολης καὶ πολυμέτωπης ζωῆς τοῦ αἰώνός μας. Εἶναι ἡ χαρά τους, χαρὰ στεῖρα. Δὲν ἔχει διάρκεια, διότι τῆς λείπει ἡ ὁμαλότης, διότι δὲν εἶναι κατόπτρισμα ἀναπαυμένης συνειδήσεως.

Ἡ ζωή μας κατήντησε ὁρμητικὸ ἀγώνισμα δρόμου. Ἀκολουθοῦμε τὲς ἀμφίθολες νῖκες. Πάντα κάτι ζητοῦμε, διαρκῶς θέλουμε. Καὶ στὴν ἀγρία αὐτὴ καὶ διαρκῆ δίψα ἔρχεται νὰ μᾶς ταλαιπωρήσῃ ἀκόμη περισσότερο ἡ προκλητικότης τῶν ἐκθεμάτων τῆς ζωῆς. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ὁ αἰών μας ἀπέκτησε ἄφθαστη τέχνη. Τὲς μεγαλείτερες ποταπότητες τὲς μεταμόρφωσε ἐξωτερικὰ σὲ ἀκατανίκητες γοητεῖες. Ἔστησαν γύρω μας χορὸν ὁλέθρου αἱ πειὸ θελκτικὲς ἁμαρτίες. Πρὶν ἤμασταν πειὸ ἐλεύθεροι, πειὸ ἀνεξάρτητοι ἀπ' τὲς ἀνάγκες. Τώρα συνθλιπτικὰ κυριαρχεῖ τὸ «ΘΕΛΩ» μέσα μας. Εἴμαστε σκλάθοι του. Αἰχμάλωτοι ἀναγκῶν ὑλικῶν καὶ δυστυχῶς ἐξακολουθοῦμε νὰ πιστεύουμε πὼς ἀντιπροσωπεύουν τὴν εὐτυχία καὶ τὴ χαρά.

Ὅσο γενικὰ κι' ἂν μιλήσω θὰ καλύψω τὲς περισσότερες λεπτομέρειες τοῦ σημερινοῦ θίου στὸ κεφάλαιο αὐτό. Στὸ τέλος θὰ φανῇ καθαρὰ πόσο ψεύτικα εἶναι τὰ κέντρα τῆς χαρᾶς αὐτῆς τοῦ σημερινοῦ κόσμου. Ἡ χαρά μας εἶναι σὰν τὸ θιασμένο γέλοιο τοῦ κουρασμένου ἀνθρώπου, ποὺ ἀπὸ κοινωνικὴ ἀνάγκη τὸ ἐκδηλώνει μπροστὰ σὲ κάποιον δυνατὸν τῆς γῆς, γιὰ νὰ κερδίσῃ κάτι ἀμφίθολο. Ἢ γιατὶ ἔτσι πρέπει νὰ κάνῃ. Αἱ συγκεντρώσεις μας ποὺ γίνονται γιὰ ἀναψυχὴ φθάνουν στὰ ἄκρα. Κάποτε στοὺς σαδισμούς, στὲς ὑλικὲς ἡδονές. Τὸ πᾶν κάνουμε γιὰ νὰ φθάσουμε στὰ ἀκρογιάλια τῆς χαρᾶς κι' ὅμως τὸ ρεῦμα διαρκῶς μᾶς τραθᾶ πίσω. Τάχα «νὰ κερδίσαμε τὸν κόσμον ὅλον καὶ νὰ χάσαμε τὴν ψυχή μας»; Ἔφυγε μέσα ἀπ' τὴ ζωή μας ἡ δύναμις ἐκείνη ἡ σταθερὴ μὲ τὴν ὁποία εἴχαμε τοὺς θετικοὺς προσανατολισμούς. Ξέραμε τότε ποῦ πηγαίναμε. Τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ περνούσαμε, τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ θέλαμε. Ἡ χαρά μας ἦταν ἀνάγλυφη, φανερή, σχεδὸν ἀπερίσπαστη. Τώρα τά ἔχουμε ὅλα κι' ὅμως δὲν ἔχουμε ἐκεῖνο μὲ τὸ ὁποῖο θρίσκαμε τὴν ἀξία ποὺ εἶχαν, τὴν οὐσία καὶ τὴν ἀπόδοσί τους. Ἴσως ἐπειδὴ ἡ μηχανικὴ καὶ ὑλιστικὴ ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε μᾶς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ πλησιάσουμε περισσότερο ἀπὸ κάθε φορὰ τὰ ὄνειρά μας. Ἴσως πάλιν τὰ ὄνειρα αὐτὰ νὰ μὴ ἦσαν ἐκεῖνα ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουμε. Ἐδῶ εἶναι τὰ μεγάλα λάθη μας. Δὲν καλλιεργοῦμε κατάλληλα τὴν ψυχή μας ὥστε νὰ ξεχωρίζῃ τὰ πραγματικὰ ὄνειρα τοῦ πολιτισμοῦ. Τὰ ἰδεώδη τὰ συγχέουμε μὲ τῆς ἀπάτης τὲς λάμψεις. Κι' ὅταν μποῦμε στὲς λάμψεις αὐτὲς ξεχνοῦμε τὰ πραγματικὰ ἰδανικὰ ἢ δὲν ἔχουμε τὲς δυνάμεις νὰ ξαναγυρίσουμε στὸ σταυροδρόμι ἀπὸ τὸ ὁποῖο ξεκινήσαμε παίρνοντας τὸν στραθὸ δρόμο. Εἶναι πολὺ φυσικὸ ἐκεῖ μέσα νἄλθῃ πολὺ γρήγορα ὁ κόρος, ἡ ἀπογοήτευσις καὶ ἡ συντριθή. Αὐτὴ λοιπὸν εἶναι ἡ ἀπατηλὴ χαρά μας. Εἶναι χαρά; Δίνει ἐκεῖνο ποὺ τῆς ζητοῦμε; Ὄχι. Εἶναι κάποια σκιὰ χαρᾶς ποὺ κατὰ συνθήκην δημιουργεῖται μέσα στὴν θλιθερὴ αὐτὴ ἀτμόσφαιρα ἀπὸ τὸ οὐδέτερο καὶ περισσευμένο ψυχικὸ ὑλικὸ ποὺ κατὰ ἀνεξήγητο τρόπο παραφυλάχθηκε μέσα στὸν κόρο, τὴν συντριθὴ καὶ τὴν ἀπογοήτευσι.

Καὶ μέσα ὅμως στὰ πειὸ μακρυνὰ σκοτεινὰ σπήλαια θὰ θρεθῇ, σὰν τὴν ἀναζητήσῃς, ἡ ἀτραπὸς τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς σωτηρίας. Πρέπει νὰ κοπιάσῃς γιὰ νὰ κερδίσῃς τὴν χαρά. Τὸ ὅτι δὲν εἶναι φυσικὴ ἡ ζωὴ ποὺ περνοῦμε τὸ δείχνουν πολλὰ πράγματα. Αἱ καινούργιες ἀρρώστειες. Τὸ ψυχικὸ κούρασμα. Οἱ πόλεμοι. Αἱ κραυγὲς τῶν ὁμάδων. Τῶν κεφαλαίων αἱ ἀγωνίες, οἱ φόθοι, αἱ ταραχὲς καὶ τὰ πείσματα. Ἡ ὑπόκωφη πάλη σὲ κάθε ἐπάγγελμα. Αἱ ἀνθρώπινες σκιὲς ποὺ μὲ κατήφεια ἀργοθαδίζουν ἔξω ἀπ' τὲς προθῆκες καὶ τὰ γραφεῖα τῶν τραπεζῶν, τῶν καταστημάτων, τῶν ὀργανώσεων καὶ τῶν ἐπιχειρήσεων. Ἡ ἀταξία καὶ αἱ ποστεύω». Αἱ θεθαιότητες μέσα θεωρίες μὲ τὰ ποικίλα «πιστεύω». Αἱ θεαιότητες μέσα στὰ ἐφήμερα καὶ τὰ μυστικὰ ποὺ σιγοψιθυρίζονται. Μέσα στὰ τόσα ἀγαθά μας πολὺς εἶναι ὁ φόθος. Προσγειώνουμε στὸν καθημερινό μας θίο τὰ πειὸ ἀπροσπέλαστα καὶ μ' αὐτὰ στρώνουμε ἐπάνω στὸ τραπέζι τὰ παιγνίδια καὶ τὲς ἰδιοτροπίες μας. Γιατί; Γιὰ νὰ σκοτώσουμε τὸν χρόνο μας. Τὰ αὐλάκια μας εἶναι πολλά, ἀλλὰ καὶ τὰ πειὸ πολλὰ ξηραμένα καὶ δίχως κάποιο σκοπὸ χαραγμένα. Γι' αὐτὸ τὸ συναίσθημα τῆς χαρᾶς μας εἶναι τόσο κίθδηλο, τόσο ψεύτικο, τόσο ἀνίσχυρο καὶ κουρασμένο. Χρειάζονται θαθύτερες χαρές.

Μᾶς τὸ φωνάζουν αὐτοὶ οἱ ρυθμοί μας. Οἱ χτύποι τῆς καρδιᾶς μας, Οἱ πόνοι ποὺ μᾶς ἱδρώνουν τὰ μέτωπα. Ἡ δυστυχία ποὺ ἀνοί-

---

τικὰς συζητήσεις, ἀλλ' ἔμεινε Χριστιανὸς Ὀρθόδοξος. Μπορεῖ δὲ νὰ ἐξαχθῇ τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ νεοελληνικὴ αὐτὴ φιλολογικὴ δόξα θὰ ἔσθυνε ἂν δὲν διετήρει ἐδῶ ὅ,τι παρέλαθεν ἀπὸ τὸ σπίτι του ἀπὸ τὸ ὄρος Σινᾶ καὶ ἀπὸ τὸν μεγάλον διδάσκαλον τοῦ Γένους τὸν Ἀνθιμον Γαζῆν. Εἰς τὸ ἑπόμενον τὰ ἴδωμεν τοὺς δύο ἄλλους Ἕλληνας.

γει τὰ σκοτεινὰ νέφη της ἐπάνω ἀπὸ τὲς στέγες τῶν σπιτιῶν μας. Αἱ ἐλλείψεις ποὺ τὲς συναντοῦμε μέσα στὲς ἐπάρκειές μας. Ἡ ψυχή μας τὸ λέγει καθαρά. Μᾶς τὸ ἀποκαλύπτει μὲ τὲς σφοδρές της κρίσεις. Μὲ τὰ κλαυθμυρίσματά της.

Ἡ Θρησκεία θὰ μᾶς δώσῃ ἐκεῖνο ποὺ δὲν μᾶς ἔδωκεν ὁ πλοῦτος. Ἐκεῖνο ποὺ ὁ ὁραματισμός μας συνέλαβε. Ὁ δέκτης τῆς ψυχῆς μας ἔχει πολὺ ἀδυνατίσει. Ἀδυνάτισε ἡ προσληπτική του ἔλξις. Ἡ καρδιά μας ἔχασε τὴν ἀπορροφητική της δύναμι. Ὁ μηχανισμὸς τοῦ νοῦ λειτουργεῖ μέσα σὲ χάσματα, μέσα σὲ ξένο ἔδαφος. Γιὰ νὰ βρεθοῦμε μέσα στὴν εἰρήνη καὶ τὴν γλυκύτητα τῆς ἀληθινῆς χαρᾶς πρέπει νὰ βρεθοῦμε καὶ πάλιν σὲ στερεὰ ἐδάφη. Νὰ γνωρίσουμε τὸ ἐγώ μας. Νὰ ξανάλθουμε στὸ στάδιο τῆς ἐξορμήσεως. Ὄχι στὴν παθητικὴ μοιρολατρεία ποὺ περιμένει τὴν φορὰ τῶν πραγμάτων νὰ δώσῃ ἐκεῖνο ποὺ λαχταροῦμε. Ἡ εὐτυχία ἔχει πολὺ περίεργο τρόπο ἐκδηλώσεως. Ἡ χαρὰ δὲν εἶναι αὐτόματη καὶ αὐτογέννητη κατάστασις. Δίδεται ὡς ἔπαθλο, ὡς ἀμοιβή, ὡς ἀπόσταγμα.

Ὅσο χάνεις τὸ ἐγώ σου τόσο πλησιάζεις τὴν εὐτυχία. Ὅσο δίνεις τόσο ἐξ ἀντανακλάσεως κάνεις τὴν χαρὰ νὰ σὲ πλησιάσῃ. Ἕνας ἁπλὸς λόγος ἀπὸ στόμα φτωχοῦ καὶ ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου, ποὺ ἔχει ὅμως καλωσύνη καὶ θυμοσοφία, μπορεῖ νὰ σοῦ δώσῃ τὴν χαρὰ ὅλου τοῦ κόσμου. Πῶς ὅμως θὰ τὸν ἀκούσῃς ἂν δὲν ταπεινωθῇς; Γιὰ νὰ τὸν πλησιάσῃς πρέπει πρῶτα νὰ καταπολεμήσῃς μέσα σου τὲς προλήψεις τῶν ἀποστάσεων. Τῶν κοινωνικῶν ἀποστάσεων. Χαρὰ μπορεῖ νὰ σοῦ δώσῃ ὁ ἐχθρός σου. Αὐτὴ ἡ χαρὰ εἶναι πειὸ καθαρὴ καὶ πειὸ ὡραία ἀπ' ἐκείνην ποὺ θὰ νοιώσῃς σὰν τὸν συντρίψῃς. Ἔχεις τὴν δύναμι νὰ ὑποκύψῃς, νὰ ταπεινωθῇς μπροστὰ στὸν ἐχθρό σου; Μπορεῖς νὰ τὸν πλησιάσῃς χριστιανικά, φιλοσοφημένα; Ὕστερα ἄφησε νὰ σβύσουν ὅλοι οἱ τίτλοι σου μέσα στὴν ἁπλότητα.

Ὅπως αἱ ἁπλὲς γραμμὲς στὸ σχέδιο τῆς τέχνης εἶναι πειὸ εὐκολονόητες, πειὸ προσληπτικές, ἔτσι καὶ στὴν ἁπλότητα τοῦ χαρακτῆρος ὑπάρχει πειὸ μεγάλη ἀνάπαυσις καὶ κατανόησις. Τὴν χαρὰ δὲν θὰ τὴν εὕρῃς μέσα σὲ μπλεγμένα πνευματικὰ καὶ κοινωνικὰ χρώματα καὶ ὑπολογισμούς. Ζήτησέ την ὅπως ἡ πεταλούδα στὸν ἀνθό. Πρόσεξε ὅμως· ἡ πεταλούδα δὲν πηγαίνει σὲ σάπια λουλούδια, ἀλλὰ σὲ εὔρωστα καὶ καθαρὰ ἄνθη, ποὺ τἄδωσε ἡ φύσις ὀργασμό, ζωτικότητα καὶ ὑγεία. Φρόντισε νὰ μάθῃς νὰ θέτῃς ἀξιοπρέπεια σὲ κάθε ἐνέργεια καὶ ἐπιτυχία σου. Πειὸ πολὺ ἀσφαλὴς εἶσαι ἂν δὲν κάνῃς ὑποχωρήσεις στὴν ἁμαρτία παρὰ νὰ κάνῃς χιλίους θριάμβους καὶ στὸ τέλος νὰ βρῇς πὼς ἔχασες τὴν ἀξιοπρέπειά σου. Γιὰ τὸν ἄνθρωπο εἶναι πολὺ φυσικὸ νὰ συναντᾷ ἐμπόδια. Εἶναι ἀναπόσπαστο αὐτὸ μέρος τῆς ζωῆς. Ἀλλὰ τί ὠφελεῖ νὰ ἀποφύγῃ κανεὶς τὲς δυσκολίες καὶ νὰ βρῇ πὼς ἔχασε καὶ τὸ πνευματικὸ ἐκεῖνο αἰσθητήριο μὲ τὸ ὁποῖο ἀπελάμβανε τὴν ἀνώτερη ζωή;

Συχνὰ οἱ ἄνθρωποι δημιουργοῦν θρύλους γύρω ἀπ' τὴν χαρά. Πολλοὶ τὴν βάζουν μὲ τὴν διαστρεβλωμένη φαντασία τους μέσα στὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ καὶ ἐπανδρώνουν ἱστιοφόρα καὶ ἐξερευνητικὲς ἀποστολὲς γιὰ νὰ τὴν ἀναζητήσουν ὡς ἀπωλεσμένο θησαυρό. Ἀλλὰ ἡ χαρὰ εἶναι τόσο κοντὰ στὸν ἄνθρωπο, ὅσο κοντὰ μπορεῖ νὰ τὴν θέσῃ. Λίγη καλωσύνη, λίγη ὀλιγάρκεια καὶ λίγη προσήλωσι στὸ παράπονο τοῦ ἄλλου κάνουν τὴν χαρὰ νὰ σκορπίσῃ τὴν εὐωδία της. Ποτὲ δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς μὲ πόση ἐπιπολαιότητα τὴν ἀπομακρύνεις ἀπὸ κοντά σου. Ἐὰν δὲν εἶσαι ἀθῶος δὲν μπορεῖς νὰ τὴν συλλάβῃς. Ἂν περιφρονῇς τὴν πίστιν εἶνε σὰν νὰ περιφρονῇς τὴν χαράν σου. Ὅσο μακρυὰ βρίσκεσαι ἀπὸ τὸν Θεὸν τόσο κλείνεις τὴν ψυχή σου στὴν πνοή της. Αἱ περιπέτειές μας τίποτε ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ἐκδήλωσις τοῦ ὅτι ἔχουμε ἰσχυρὴ τὴν τάσι πρὸς τὴν χαρά. Τὴν ζητοῦμε. Δὲν τὴν βρίσκουμε, γιατὶ ἐνῷ νομίζουμε πὼς τὴν θέλουμε τὴν ἀναζητοῦμε μὲ τρόπο ἀποκρουστικὸ καὶ τὴν φοβίζουμε μὲ νοῦ χνουμε. Τὴν πλησιάζουμε μὲ νοῦ θολό, μὲ καρδιὰ ἀγριεμένη, ποὺ θαρρεῖς πὼς θέλει νὰ τὴν κατασπαράξῃ.

Ἀλλά, ἄκουσέ με: Χαρὰ δίχως αὐτοσεβασμό, αὐτοκυριαρχία, τιμή, πίστι στὸν Ναζωραῖο καὶ ἀγάπη πρὸς τὸν συνάνθρωπο εἶναι ἀσυνέπεια. Ἡ φύσις ὅλη ἁπλώνει μπροστά σου ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς χαρᾶς. Ἂν σὺ κλείνῃς τὰ μάτια μπροστά της εἶναι δικό σου λάθος. Πολὺ ἁπλὸς εἶναι ὁ τρόπος ποὺ δίνει στὸν χριστιανὸ τὴν εὐτυχία τῆς χαρᾶς. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα εἶναι πόσο ἁπλοῖ εἴμαστε ἐμεῖς γιὰ νὰ ἀντιληφθοῦμε τὴν ἁπλότητα τῆς χαρᾶς.

Ἕνα ἀπὸ τὰ κύρια καθήκοντα κάθε Ὁμογενοῦς Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ εἶναι νὰ ἀνήκῃ εἰς μίαν Κοινότητα, νὰ ἐκκλησιάζεται τακτικῶς καὶ νὰ βοηθῇ τὴν Ἐκκλησίαν του διὰ τῆς προσφορᾶς του. Ἡ Ἐκκλησία ζητεῖ ἀπὸ τὸν καθένα ἕνα δολλάριον τὸ ἔτος διὰ νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ πνευματικῶς. Ὅλοι μὲ προθυμίαν πρέπει νὰ προσφέρουν τὸ Μονοδολλάριον τοῦτο διὰ τὴν συντήρησιν καὶ ἀνάπτυξιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν μας Ἱδρυμάτων.

Περὶ Νόμου καὶ Ἠθικῆς Πρωτογόνων

Πολλάκις ἀκούομεν μερικοὺς νὰ λέγουν: «Ὁ τάδε εἶναι ἄνομος ὡσὰν οἱ ἄγριοι». Θέτομεν ὅμως τὸ ἐρώτημα: «Εἶναι οἱ πρωτόγονοι ἄνθρωποι χωρὶς κάποιαν αἴσθησιν καλοῦ ἢ κακοῦ;» Τὰ ἔθιμά των ὅλα δεικνύουν ὅτι ἔχουν καὶ αὐτοὶ ἰδέαν περὶ δικαίου καὶ ἀδίκου καὶ ὅτι μάλιστα τὸ ἄδικον θὰ φέρῃ γρήγορα τὴν τιμωρίαν.

Κατὰ ταῦτα ὁ ἄγριος δὲν εἶναι «ἄνομος», δὲν εἶναι «χωρὶς νόμον». Πολλαὶ ἐκθέσεις περιηγητῶν καὶ ταξειδιωτῶν διαβεβαιοῦν ὅτι οἱ ἄγριοι ὁδηγοὶ καὶ οἱ ἄγριοι ἀκόλουθοί των εἶναι τόσον ἄξιοι ἐμπιστοσύνης ὅσον καὶ ὁ κατὰ μέσον ὅρον ἄσπρος ἄνθρωπος. Ἐπὶ πλέον ὁ πρωτόγονος ἔχει αἴσθησιν καθήκοντος πρὸς τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ παιδιά του καὶ προσέχει πολὺ εἰς τὸ νὰ παράσχῃ κάποιαν φιλοξενίαν πρὸς τοὺς ξένους.

Ἕνας ἱεραπόστολος, ὁ ὁποῖος ἔμεινεν 22 χρόνια μεταξὺ τῶν ἀγρίων τοῦ Κάτω Κόγγο, ἀναφέρει ὅτι ἔχουν οὗτοι καὶ λαϊκὰ δικαστήρια εἰς τὰ ὁποῖα λαμβάνει μέρος ὅλο τὸ χωριὸ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ αἱ ἀποφάσεις ποὺ λαμβάνονται, εἴτε γίνονται δεκταὶ εἴτε ἀπορρίπτονται, δεικνύουν πάντως τὴν περὶ δικαιοσύνην ἀντίληψίν των. Προσεκτικαὶ ἔρευναι ἔχουν ἀποδείξει ὅτι ὁ πρωτόγονος ἄνθρωπος γνωρίζει τὰ οὐσιώδη τοῦ ἠθικοῦ νόμου, ὅτι δηλαδὴ ἡ κλοπή, τὸ ψεῦδος, ἡ ἀκολασία εἶναι ἄδικα πράγματα τὰ ὁποῖα καὶ τιμωρεῖ σκληρότερον παρ' ὅ,τι κάμνει ὁ πεπολιτισμένος.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΙ ΟΔΗΓΟΥΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΗΘΙΚΟΝ ΝΟΜΟΝ

Σήμερον ὅλοι σχεδὸν παραδέχονται ὅτι ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος εἶναι ἓν σύνολον, μιὰ μεγάλη οἰκογένεια. Ἐὰν ἐμβαθύνωμεν εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ἑνότητος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους τότε θὰ πεισθῶμεν εὔκολα ὅτι ἡ ἠθικὴ συνείδησις εἶναι παγκόσμιος. Ὅπως βλέπομεν, ὅλοι οἱ πρωτόγονοι ἄνθρωποι ἔχουν κάποιαν ἰδέαν περὶ θρησκείας. Ὡς ἐκ τούτου δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ ἔχουν καὶ ἰδέαν περὶ Νόμου καὶ Ἠθικῆς.

Οὔτε ἠμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ ἔλλειψις ὑλικοῦ πολιτισμοῦ φέρει καὶ ἔλλειψιν αἰσθήσεως δικαιοσύνης. Οἱ Πυγμαῖοι κατοικοῦν εἰς ἀθλίας καλύβας καὶ δὲν ἔχουν ἴσως τίποτε ἀπὸ ἀπόψεως περιουσιακῆς. Καὶ ὅμως ἔχουν ἠθικὰ αἰσθήματα, ἔχουν αἴσθημα δικαιοσύνης καὶ εὐχαριστοῦνται νὰ παρέχουν φιλικὰς ἐκδουλεύσεις καὶ ὑπηρεσίας. Προσκυνοῦν τὸν Δημιουργόν, προσφέρουν θυσίας καὶ ζητοῦν τὴν βοήθειάν Του.

Πρέπει βέβαια νὰ ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι εἰς τὸν μεγάλως ἐξυμνούμενον σημερινὸν πολιτισμόν μας ἔχομεν ὁλοκλήρους τάξεις ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι φαίνεται ὅτι λησμονοῦν κάθε Ἠθικὸν Νόμον. Αὐτὸ τουλάχιστον ἀποδεικνύουν πολλαὶ σελίδες τῶν δύο τελευταίων Παγκοσμίων Πολέμων καθὼς καὶ τὸ γεγονὸς τοῦ καυσίματος πολλῶν ἀνθρώπων ὁμαδικῶς τεθέντων ζωντανῶν εἰς κλίβανον.

Η ΠΑΡΑΒΙΑΣΙΣ ΤΟΥ ΗΘΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ ΩΣ ΦΕΡΟΥΣΑ ΚΑΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ. ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΣ ΗΘΙΚΟΣ ΚΩΔΙΞ

Οἱ κάτοικοι τῆς Μποῦρμα θεωροῦν τὴν ξηρασίαν ὡς ἀποτέλεσμα ἁμαρτίας. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀσὰμ (Ἄπω Ἀσίας) θεωροῦν τὸν ἀθέμιτον ἔρωτα ὡς ἐπικίνδυνον διὰ συγκομιδὰς καὶ τὸν θερισμόν. Εἰς τὴν Σουμάτραν μιὰ παρθένος ἡ ὁποία ἀπεπλανήθη ἀναγκάζεται νὰ ὑπανδρευθῇ ἀμέσως διὰ νὰ μὴ ἐπακολουθήσῃ γενικὴ συμφορά. Εἰς τὴν Μαλάην θεωρεῖται ὅτι αἱ ἁμαρτίαι τῆς σαρκὸς ἐπιφέρουν καταστρεπτικὰς βροχὰς καὶ χειμάρρους.

Αἱ περιπτώσεις αὐταὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ δεικνύουν ὅτι πολλοὶ πρωτόγονοι λαοὶ κατανοοῦν, ὅτι ὑπάρχει μιὰ διαφορὰ μεταξὺ ἠθικοῦ καλοῦ καὶ κακοῦ. Οἱ πρωτόγονοι, τέκνα καὶ αὐτοὶ τοῦ ἰδίου Οὐρανίου Πατρός, ἀναγνωρίζουν ἔσωθεν τὴν δύναμιν τῆς ἠθικῆς ὑποχρεώσεως. Βέβαια δὲν ὑπάρχουν λεπτομέρειαι, ἀλλὰ τὰ οὐσιώδη τῆς ἠθικῆς ὑποχρεώσεως εὑρίσκονται φανερά. Ἄξιον προσοχῆς εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρει: «Ἔθνη τὰ μὴ νόμον ἔχοντα φύσει τὰ τοῦ νόμου ποιεῖ». (Ρωμ. 2, 14).

Εἰς μίαν φυλὴν τοῦ Κόγκο μόλις ἕνας γέρων εἰσέλθῃ εἰς μίαν καλύβην, ὅλοι οἱ νεώτεροι θὰ σηκωθοῦν καὶ θὰ τοῦ προσφέρουν ἓν κάθισμα. Εἰς ἄλλην φυλὴν τοῦ Κόγκο ὑπάρχει ἡ πίστις ὅτι αἱ ψυχαὶ ἐκείνων ποὺ εἶναι ἔνοχοι παραβάσεως νόμου πλανῶνται κατὰ τὴν νύκτα εἰς τὰ σκοτεινὰ δάση. Μὲ ἄλλας λέξεις ἡ κακὴ διαγωγὴ θεωρεῖται ὡς κάποια ἀταξία ἡ ὁποία καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἀξία τιμωρίας.

Οἱ πρωτόγονοι πιστεύουν εἰς Ὑπέρτατον Ὄν καὶ πάντοτε μὲ σεβασμὸν ὁμιλοῦν περὶ Αὐτοῦ. Οἱ γονεῖς θεωροῦν καθῆκόν των νὰ διδάξουν εἰς τοὺς νεωτέρους σχετικὰ μὲ τὸ Ὑπέρτατον αὐτὸ Ὄν καὶ τοὺς Νόμους Του. Σεβασμὸς πρέπει νὰ δειχθῇ πρὸς Αὐτὸ διὰ φιλοπονίας, δι' ἐξυπηρετικότητος, δι' ἀγάπης πρὸς τοὺς ἄλλους ἐκ τῆς φυλῆς καὶ διὰ θρησκευτικῶν ἀσκήσεων.

Ἔχουν μιὰν μεγάλη εὐδιακρισίαν πολλοὶ πρωτόγονοι λαοὶ καὶ οἱ ἄνδρες ἐνώπιον τῶν γυναικῶν ἀποφεύγουν τὰς χυδαίας ἐκφράσεις. Οἱ ἄνδρες δὲν εἶναι ποτὲ νομίζω, ὁλόγυμνοι ὅταν εἶναι εἰς τὰς καλύβας των ἢ εἰς τὴν ἐργασίαν· καὶ αἱ γυναῖκες ἐπίσης ποτὲ δὲν εἶναι ὁλόγυμνοι μεταξὺ ἀνδρῶν. Δεικνύουν μεγάλον σεβασμὸν πρὸς τοὺς γονεῖς των, ἐνῷ, ἐξ ἄλλου, ὑπάρχουν ἀξιοσημείωτα παραδείγματα αὐτοθυσίας καὶ ἀγάπης πρὸς τὰ τέκνα των.

Γ. Π.

ΑΠΟΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ, τὸ ἓν αὐτὸ ἀπὸ τὰ ἑπτὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας ἔχει ἀποστολικὴν τὴν προέλευσιν καὶ τὴν καταγωγήν του. Ἀπὸ τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων πληροφορούμεθα ὅτι εἰς τὴν Ἔφεσον, ὅπου ὁ Παῦλος παρέμεινε περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην πόλιν καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν Κόρινθον «πολλοὶ τῶν πεπιστευκότων ἤρχοντο ἐξομολογούμενοι καὶ ἀναγγέλλοντες τὰς πράξεις αὐτῶν. Δὲν ἦτο ἀρκετὸν ἡ πίστις εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν διὰ τὴν ψυχικὴν των σωτηρίαν. Ἔπρεπε καὶ νὰ ἐξομολογηθοῦν τὰς ἁμαρτίας των γιὰ νὰ λάβουν ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ νὰ τύχουν τῆς σωτηρίας. Καὶ ἐλάμβανον φυσικὰ τὴν ἄφεσιν παρὰ τῶν Ἀποστόλων. Ἐκεῖνοι περὶ τῶν ὁποίων κάμνει λόγον τὸ ἀνωτέρω χωρίον ἐλάμβανον ἄφεσιν παρὰ τοῦ Ἀπ. Παύλου. Οἱ Ἐπίσκοποι τώρα εἶναι οἱ διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων. Οὗτοι δὲ ἐξουσιοδοτοῦν τοὺς πρεσβυτέρους, μὲ εἰδικὴν ἀκολουθίαν νὰ δέχωνται τὰς ἐξομολογήσεις τῶν πιστῶν, καὶ νὰ παρέχουν ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. Ὥστε δὲν συγχωρεῖ εἰς τὸ μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως οὔτε ὁ πρεσβύτερος, οὔτε ὁ ἐπίσκοπος, ἀλλ' Αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ὅπως καὶ κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν δὲν ἔδιδον ἄφεσιν οἱ Ἀπόστολοι, ἀλλ' Αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ποὺ ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν εἰς τοὺς Ἀποστόλους καὶ δι' αὐτῶν εἰς τοὺς ἐπισκόπους καὶ διὰ τούτων εἰς τοὺς πρεσβυτέρους. Ἂς ἔχουν τοῦτο ὑπ' ὄψιν οἱ Χριστιανοί. Ἂς μὴ λησμονοῦν ὅτι δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ πιστεύῃ κανεὶς διὰ νὰ σωθῇ. Πρέπει καὶ νὰ ἐξομολογηθῇ τὰς ἁμαρτίας του. Καὶ ὅτι ἐκεῖνος ποὺ ἀκούει τὴν ἐξομολόγησιν καὶ δίδει ἄφεσιν ἁμαρτιῶν δὲν εἶναι ὁ ἐξομολόγος ἀλλ' εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, «ὁ χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας».

—⁂—

ΜΕΛΕΤΗ ΓΡΑΦΩΝ

ΙΔΟΥ ΚΑΙ ἓν ἄλλο σημεῖον πολὺ ἀξιοπρόσεκτον ἀπὸ τοὺς χριστιανούς μας κατὰ τὸ στάδιον τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς: ἡ μελέτη τῶν Γραφῶν. Εἶναι καθῆκον κάθε Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ. Εἰς τὴν χρυσῆν ἐποχὴν τῆς Ἐκκλησίας κλῆρος καὶ λαὸς ἐγνώριζον ἐκ στήθους τὰς Γραφάς. Ἂν θέλωμεν νὰ ἔχωμεν ἄνθησιν πνευματικὴν εἰς τὰς Γραφὰς ὀφείλομεν νὰ καταφύγωμεν. Αὐτὰς νὰ μελετήσωμεν. Αὐτὰς νὰ ἐρευνῶμεν. Αὐτὰς ν' ἀποστηθίζωμεν. Ὡραιοτάτη ἄσκησις πραγματικῶς. Κατὰ τὴν Νηστείαν τὴν μεγάλην νὰ προσπαθήσῃ κανεὶς νὰ ἀναγνώσῃ τὰς Γραφὰς ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον· καὶ νὰ ἀποστηθίσῃ τὰ ὡραιότερα, τὰ πνευματικώτερα, τὰ διδακτικώτερα μέρη. Ξηραίνονται τὰ ἐσωτερικὰ τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν σημερινὴν πληθώραν τῶν ἐντύπων τῶν γεμάτων ἀπὸ τὰ πλέον ἀδιάφορα καὶ ἀνούσια καὶ ἄχρηστα πράγματα. Σταθῆτε! Μᾶς λέγει ἡ Ἐκκλησία μὲ τὴν νηστείαν. Ἐρευνήσατε. Γνωρίσατε τὸν ἐσωτερικόν σας ἄνθρωπον. Γνωρίσατε πρὸ παντὸς τὸν Θεόν, τὸν Σωτῆρα σας. Μόνον ἡ μελέτη τῶν Γραφῶν, ἡ τακτικὴ μελέτη τῶν Γραφῶν θὰ μᾶς γνωρίσῃ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἑαυτούς μας.

—⁂—

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ, μελέτη τῶν Γραφῶν καὶ προσευχή. Αὐτὴ ἡ θεία, ἡ παντοδύναμος προσευχή! Πόσα δὲν μᾶς λέγει, πόσα δὲν μᾶς δίδει. Παίρνομεν θάρρος πάντοτε ὅταν συνομιλοῦμεν μὲ κάποιο πρόσωπον, εἰς τὸ ὁποῖον τρέφομεν ἐκτίμησιν. Τὸ λέγω θάρρος! Γινόμεθα ἄλλοι ἄνθρωποι πολλάκις. Εἴμεθα γεμᾶτοι ἀπὸ ἀπογοήτευσιν καὶ ἡ ἐπαφή μας μὲ τὸ πρόσωπον ποὺ σεβόμεθα καὶ ἐκτιμῶμεν, μᾶς μεταβάλλει, μᾶς ἀλλάσσει, μᾶς μεταμορφώνει κυριολεκτικῶς. Φαντασθῆτε τώρα τί ἠμπορεῖ νὰ πραγματοποιήσῃ ἡ θεία προσευχή. Ἀρκεῖ νὰ πιστεύῃ κανεὶς εἰς τὴν δύναμίν της· ἀρκεῖ νὰ εἶναι κανεὶς πεπεισμένος περὶ τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ, τοῦ Λυτρωτοῦ μας, ποὺ μᾶς ὑπεσχέθη: «Ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος.» «Ὁ ἄνθρωπος σοῦ δίδει πλειστάκις ἀνακούφισιν, παρηγορίαν καὶ σοφίαν. Φαντάσου ἀναγνῶστά μου τί ἠμπορεῖ νὰ σοῦ δώσῃ ὁ Θεός σου. Ὁ Παντοδύναμος, ὁ Πάνσοφος καὶ ὁ Πανάγαθος Θεός σου. Τί δύναμιν, τί θάρρος, τί σοφίαν, τί σύνεσιν, τί ὑπομονήν, τί πλοῦτον τέλος δυνάμεων καὶ αἰσθημάτων. Ἀρκεῖ νὰ πιστεύῃ κανεὶς εἰς τὴν δύναμιν τῆς προσευχῆς. Ἀρκεῖ νὰ προσεύχεται πρὸς τὸν Θεόν, προσπαθῶν μὲ τὴν ζωήν του νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατὸν πλησιέστερον πρὸς τὸν Θεόν. Αὐτὸ τὸ τελευταῖον εἶναι καὶ τὸ σπουδαιότερον. Νὰ φροντίζῃ κανεὶς μὲ τὴν ζωήν του νὰ εἶναι κοντὰ εἰς τὸν Θεόν. «Ἁμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει». Νὰ ἡ λύσις τοῦ προβλήματος τῆς προσευχῆς. Ζωὴ καθαρὰ ἔχει συνέπειαν προσευχὴν ἀποτελεσματικήν. Ἀμφιβάλλεις; Σκέψου τὸ παρελθόν σου. Ἐξέτασε τὸ ἐσωτερικόν σου. Καὶ θὰ πεισθῇς.

—⁂—

ΝΗΣΤΕΙΑ

ΚΑΙ Η ΝΗΣΤΕΙΑ. Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ τὴν λησμονήσῃ τὸ περιοδικόν μας ἐφόσον τὴν περίοδόν της διανύομεν. Πόσον τὴν ἔχουν συκοφαντήσει καὶ κατηγορήσει! Πόσον τὴν ἔχουν φοβηθῇ καὶ στιγματίσει! Ἐκείνην ποὺ τίποτε τὸ μέγα δὲν γίνεται χωρὶς αὐτήν. Ἀφοῦ Αὐτὸς ὁ Σωτήρ μας τὴν ἐτίμησε καὶ καθηγίασε. Ἐπέρασε ἀπὸ αὐτὴν πρὶν περάσῃ ἀπὸ τὰς δοκιμασίας τῆς ζωῆς αὐτῆς. Ἐνήστευσε πρὶν ἀντικρύσῃ τὸν Διάβολον, πρὶν αἰσθανθῇ τοὺς πειρασμούς του. Καὶ ποῖος μεγάλος καὶ τρανὸς δὲν ἐδοκίμασε τὴν δύναμιν ποὺ δίδει ἡ νηστεία; Νὰ ἀναφέρωμεν ποῖον πρῶτον καὶ ποῖον ὕστερον; Τὸν προφήτην Ἠλίαν, τὸν Δανιήλ, τὸν Ἐζεκίαν, τοὺς ἐν Βαβυλῶνι παῖδας, τὴν ἡρωϊὴν Ἐσθήρ, τὴν Ἰουδήθ, τὸν

ΑΘΗΝΑΓΟΡΑ Θ. ΚΟΚΚΙΝΑΚΗ

Οἱ Πατέρες τῆς Ἀμερικῆς

Ἐντὸς τοῦ Φεβρουαρίου ὁ Ἀμερικανικὸς Λαὸς ἑορτάζει τὰ γενέθλια δύο μεγάλων ἐκπροσώπων τῶν ἰδεῶν ποὺ διακρίνουν τὴν ἱστορίαν του. Καὶ εἶναι αὐτοὶ ὁ Γεώργιος Οὐάσιγκτων καὶ ὁ Ἀβραὰμ Λίνκολν. Ὁ πρῶτος εἶναι ὁ ἥρως τῆς χειραφετήσεώς της, ὁ πρωτοπόρος εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἀνεξαρτησίας του. Εἶναι ὁ πρῶτος στρατιώτης τῆς χώρας του, ὁ ἐμπνευστὴς τῶν ἐθνικῶν φρονημάτων της, ὁ πατέρας τῆς ἐλευθερίας της. Ὁ δεύτερος εἶναι σωτὴρ τῆς ἐλευθερίας της, ὁ ἥρως τῆς δικαιοσύνης, ὁ προστάτης τῆς ἀκεραιότητός της, ὁ ὑπερασπιστὴς τῶν πτωχῶν, ὁ ἐλευθερωτὴς τῶν δούλων, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ὡμίλησεν ὡς χριστιανὸς καὶ ἐπεβλήθη ὡς πατριώτης, ποὺ ἀφῆκε παράδειγμα ἀνωτερότητος χριστιανικῆς ὡς πολιτικὸς καὶ ἑρμηνευτὴς ἀνεπίληπτος τοῦ θαυμασίου Συντάγματος τῆς Πατρίδος του.

Καὶ εἰς τὰ δύο μεγάλα αὐτὰ πρόσωπα ἡ Ἀμερικὴ ἀντιλαμβάνεται ὅτι ὀφείλει βαθὺν σεβασμὸν καὶ ἄϊδιον εὐγνωμοσύνην. Καὶ τὴν ἐκδηλώνει διαφοροτρόπως. Ὄχι μόνον μὲ τὴν ἵδρυσιν μνημείων καὶ τὴν ὀνοματοποθεσίαν πόλεων καὶ ἱδρυμάτων πρὸς τιμήν των, ἀλλ' ἰδίως διὰ τοῦ προσανατολισμοῦ της πρὸς τὰ ἰδεώδη τὰ ὁποῖα ἐνεσάρκωσαν καὶ οἱ δύο, διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν ἰδεωδῶν τούτων ὡς τῶν κατ' ἐξοχὴν γνωρισμάτων τοῦ Ἀμερικανικοῦ πολιτισμοῦ.

Ο ΠΑΤΗΡ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ὁ Γεώργιος Οὐάσιγκτων ἐγεννήθη εἰς τὸ Οὐέϊκφιλντ τῆς Βιργινίας τὴν 22αν Φεβρουαρίου τὸ 1732. Πολὺ μικρὸς ἔχασε τὸν πατέρα του καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὰ μέσα πρὸς ἄνετον παίδευσιν. Ἡ μητέρα του μὲ παράδειγμα εὐσεβείας καὶ μὲ τὰς θυσίας της ἐπλούτισε πολὺ τὴν ψυχήν του μὲ χαρακτηριστικὰ εὐγενείας ἀληθινῆς, τιμιότητος καὶ καλωσύνης. Κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν καὶ πολὺ ἐνωρὶς προεβιβάσθη εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ ταγματάρχου. Ὁπότε τὸν Μάρτιον τοῦ ἔτους 1776 εὑρισκόμενος εἰς Βοστώνην ἐπέσπασε τὸν θαυμασμὸν τῶν συνεργατῶν του διότι διὰ τῆς στρατηγικῆς μεγαλοφυΐας του κατώρθωσε νὰ ὀργανώσῃ θαυμάσιον στρατὸν τῶν Ἡνωμένων Ἀποικιῶν καὶ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν στρατευμάτων τῆς Ἀγγλίας ἀπὸ τὴν περιφέρειαν τῆς Βοστώνης.

Παρέμειναν εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ θὰ παραμείνουν εἰς τὸ διηνεκὲς αἱ νικηφόροι μάχαι τῶν ὁποίων ἡγήθη εἰς τὰς Πολιτείας τῆς Νέας Ἰερσέης, τῆς Ντελαγουέαρ, τῆς Πενσυλβανίας καὶ τῆς Νέας Ὑόρκης ὡς δείγματα τῆς μεγαλοφυΐας καὶ τοῦ ἡρωϊσμοῦ του, ἀλλὰ καὶ τοῦ πατριωτικοῦ καὶ φιλελευθέρου χαρακτῆρός του. Τοῦ ὑπεδείχθη νὰ ἀνακηρύξῃ ἑαυτὸν βασιλέα καὶ γίνῃ ἀρχηγὸς δυναστείας. Ἀλλὰ ἀπέκρουσε τὴν πρότασιν ὄχι μόνον μὲ λόγους, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς συμμετοχῆς του εἰς τὴν Συνέλευσιν τῆς Φιλαδελφείας τὸ 1787, ἡ ὁποία τὸν ἀνέδειξε καὶ πρόεδρον αὐτῆς ἀναγνωρίσασα καὶ ἐκτιμήσασα τὴν φιλαλήθειάν του καὶ τὰ ἁγνὰ καὶ εἰλικρινῆ πατριωτικά του φρονήματα.

Διὰ τὰ χαρακτηριστικὰ ἀκριβῶς ταῦτα ποὺ διεφαίνοντο διάχυτα εἰς τὴν προσωπικότητά του ἀνεδείχθη ὁ πρῶτος Πρόεδρος τῆς χώρας ὁρκισθεὶς ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ τῇ 30ῇ Ἀπριλίου τὸ 1789, ὑπηρετήσας ἐπὶ δύο συνεχεῖς περιόδους.

Ὁ Ἔμερσον ἔγραψε διὰ τὸν Οὐάσιγκτων ὅτι «Τὰ φυσήματα κάθε ἀνέμου τὰ ἀντιμετώπιζε ὁλόκληρος». Ἐχάρισε ὁλόκληρον τὸν ἑαυτόν του ὑπὲρ τῆς ἰδέας διὰ τὴν ὁποίαν ἐπολέμησε. Εἰς μίαν ἐπιστολὴν πρὸς φίλον του φανερώνει τὴν αὐστηρότητα μὲ τὴν ὁποίαν ἔκρινε τοὺς ἐργάτας τῆς ἰδέας πρὸς τὴν πραγμάτωσιν τῆς ὁποίας ἀφιέρωσε τὸν ἑαυτόν του. «Μὴ ἐμπιστεύεσαι παρὰ μόνον τοὺς ἐντίμους. Εἰσηγήσεις τοπικισμοῦ ἂς μὴ σὲ ἐπηρεάσουν. Μὴ ἐκβιάζῃς τὴν φυσικήν σου ἀγαθότητα νὰ λέγῃ ναὶ ὅταν θὰ πρέπῃ νὰ πῇ ὄχι. Ἐνθυμοῦ ὅτι ἡ ἐπιδίωξίς μας δὲν εἶνε προσωπικὴ ἀλλὰ κοινή.» Ἐκεῖνο ποὺ ἀπήτει νὰ ἔχουν οἱ ἄλλοι τὸ παρουσιάζει ἀνεπιφυλάκτως πρῶτα ὁ ἴδιος διὰ τοῦ παραδείγματός του. Δὲν θὰ ἀνεγνωρίζετο ὡς ἀνώτερος ἄνθρωπος ἂν ὑπέτασσεν εἰς τὸ προσωπικόν του συμφέρον τὰ κοινὰ συμφέροντα. Ἡ ἐντιμότης εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία τὸν ἐκράτησε ὑψηλὰ καὶ τὸν ἔκαμε νὰ εὕρῃ μέσα εἰς τὰ πρόσκαιρα καὶ εὐτελῆ τὰ ἄξια λόγου καὶ νὰ καθιερώσῃ

Βαπτιστήν; Τίποτε τὸ μέγα χωρὶς προσευχὴν δὲν ἐπετεύχθη. Ἐνῷ ὅλα τὰ κακὰ ἔγιναν καὶ γίνονται ἀπὸ τὴν πολυφαγίαν, τὴν πολυποσίαν καὶ τὴν ἀσωτίαν. Πόσον σοφὰ τὰ εἶχεν εἴπῃ ὁ σοφὸς τῆς Καισαρείας Ἱεράρχης Βασίλειος ὁ μέγας· «φαγὼν καὶ ἐμπλησθεὶς πρόσεχε σαυτῷ, ἀπόκρημνος γάρ ἐστιν ὁ τόπος τῶν τροφῶν». Οἱ σοφοὶ δὲ πρόγονοί μας ἔλεγον τὸ γνωστόν· «παχεῖα γαστὴρ λεπτὸν οὐ τίκτει νόα!» Πρέπει νὰ νηστεύσωμεν. Διότι διερχόμεθα τὸν χρόνον τῆς νηστείας. Διότι ἡ Ἐκκλησία ἐπιτάσσει. Καὶ ὅταν λέγωμεν Ἐκκλησίαν, ἐννοοῦμεν τὸν Χριστόν. Νὰ νηστεύσωμεν ἀπὸ τροφὰς ὡρισμένας, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἀπὸ κακίας καὶ πάθη. Αὐτὴ ὅλως ἰδιαιτέρως εἶναι ἡ εἰς τὸν Θεὸν εὐπρόσδεκτος νηστεία: «Ἀληθὴς νηστεία ἐστὶ ἡ τῶν κακῶν ἀλλοτρίωσις, ἐγκράτεια γλώσσης, θυμοῦ, ἀποχή, καταλαλιᾶς, ψεύδους καὶ ἐπιορκίας. Ἡ τούτων ἔνδεια ἐστὶ νηστεία ἀληθὴς καὶ εὐπρόσδεκτος».

τὸν ἑαυτόν του εἰς ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινοῦ κατὰ τρόπον ποὺ παραμένει ὡς ὑπόδειγμα καὶ πρότυπον ἀληθινοῦ πατριωτισμοῦ.

Ἐλέχθη ὅτι ἡ Θεία Πρόνοια ἀφῆκε ἄτεκνον τὸν Οὐάσιγκτων διὰ νὰ τὸν ὀνομάζῃ Πατέρα ἡ Χώρα του. Τὸν ἀνεγνώρισε πράγματι καὶ τὸν ἀναγνωρίζει ὡς πατέρα τῆς Πατρίδος ὁ Ἀμερικανικὸς Λαὸς διότι εὗρε ὅτι χάρις εἰς τὴν ταπεινοφροσύνην καὶ τὴν ἀφοσίωσίν του ἐκερδήθη ἡ πάλη τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς χώρας ταύτης.

Ὅταν μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσίν του ἐκ τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας εἶδεν ὅτι πρέπει νὰ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τῆς Πατρίδος καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἐνεργὸν πάλιν ὑπηρεσίαν διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὸ ἀξίωμα τοῦ Προέδρου, ὁ Οὐάσιγκτων ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Λεὸν εἶπε: «Ἐκεῖνο ποὺ τώρα ὑπολείπεται εἰς ἐμὲ εἶναι νὰ ἀποθέσω ἐμαυτὸν καὶ σᾶς τὸν Λαόν μου εἰς τὴν φροντίδα τοῦ Ἀγαθοδότου Θεοῦ, ὁ ὁποῖος τοσοῦτον ἐπιτυχῶς μᾶς ἔφερε καὶ πάλιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὡς καὶ πρότερον».

Ὡς Πρόεδρος ἀφῆκε παράδοσιν ὄχι μόνον καλῆς διοικήσεως ἀλλὰ καὶ εὐσεβείας καὶ πίστεως εἰς τὸν Θεόν. Οἱ μετ' αὐτὸν καταλαβόντες τὸ Προεδρικὸν ἀξίωμα δὲν ἐλησμόνησαν τοῦ πρώτου Προέδρου τὴν εὐσέβειαν. Διὰ τοῦτο καὶ ὅλοι πάντοτε παρουσιάζουν εἰς τὰς ἐπισήμους ἀγορεύσεις των τὴν εὐσεβῆ ταύτην παράδοσιν. Ὁ Ἱερεὺς τῆς Ἐκκλησίας ποὺ προσηύχετο ὁ Οὐάσιγκτων εἶπεν ὅτι δὲν ἐγνώρισεν ἄλλον ἐνορίτην τακτικώτερον αὐτοῦ. Ἦτο πάντοτε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. «Ἡ διαγωγή του ἦτο τόσον εὐσεβὴς ὥστε μὲ ἐβοήθη μεγάλως εἰς τὰς προσπαθείας μου». Ἰδοὺ τὸ μεγαλεῖον τοῦ πρώτου Προέδρου τῆς Ἀμερικῆς. Εὐσέβεια, ταπείνωσις, εἰλικρίνεια, φιλαλήθεια, ἀνιδιοτέλεια, φιλοπατρία. Αὐτὰ εἶναι τὰ στολίσματα τῆς ψυχῆς του τὰ ὁποῖα ἐξεδήλωνε μέχρι τοῦ θανάτου του.

Τὴν 14ην Δεκεμβρίου τοῦ 1797 ἀπεβίωσε καὶ ἐνταφιάσθη εἰς τὸ Μάουντ Βέρνον. Ὁ τάφος του, ὁ περιλαμβάνων τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ καὶ τῆς συζύγου του Μάρθας κατέστη προσκύνημα ἐθνικόν. Πολλοὶ ἄνθρωποι πάσης τάξεως ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον προσεύχονται παρὰ τὸν τάφον του.

Ἐκφράζουν εὐχαριστίας πρὸς τὸν Θεὸν διότι ἀποστέλλει εἰς τὴν γῆν ἀνωτέρους ἀνθρώπους εἰς τὸν Γεώργιον Οὐάσιγκτων τῶν ὁποίων τὰ χαρακτηριστικὰ διαλαλοῦν ὅτι δὲν λείπουν ἀπὸ τὸν κόσμον μας καὶ δὲν θὰ λείψουν αἱ ἀληθεῖς εἰκόνες καὶ τὰ ὁμοιώματα τοῦ Θεοῦ Πατρός, οἱ ἰδεώδεις τύποι, οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ κήρυκες τῆς θείας ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης.

Ο ΣΩΤΗΡ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ὁ Ἀβραὰμ Λίνκολν ἐγεννήθη τὴν 12ην Φεβρουαρίου τὸ 1809 εἰς τὴν Χάγκενσβιλ τῆς Κεντώκης. Οἱ γονεῖς του ἦσαν ἐργατικοὶ καὶ πτωχοὶ ἄνθρωποι ἀσχολούμενοι μὲ τὴν ξυλουργικήν. Ὁ υἱός των Ἀβραὰμ ἀνέλαβεν ἐνωρὶς ἐργασίαν εἰς τὰ ποταμόπλοια τῆς Νέας Ὀρλεάνης. Ἐκεῖ ἀντίκρυσε διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωήν του τὸ τραγικὸν θέαμα τῆς δουλεμπορίας. Ἐκεῖ ἐγνώρισε εἰς ὅλην τὴν ἔκτασίν της τὴν ἀνέλεγχον ἐκμετάλλευσιν καὶ τὸν ἀδυσώπητον ἐξευτελισμὸν τῶν Μαύρων, τῶν δυστυχῶν αὐτῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν δεινὴν κατάστασιν τῶν ὁποίων ὑπεύθυνοι ἦσαν τέκνα πάλιν τοῦ Θεοῦ, κατ' ὄνομα Χριστιανοί, οἱ Λευκοί. Ὁ Λίνκολν ἐκεῖ ἐμελέτησε καταστάσεις καὶ ἔπλασε ὄνειρα. Καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἠξίωσε νὰ ἀγωνισθῇ διὰ τὰ ὄνειρά του. Τὸν ἐχειραγώγησε εἰς τὴν πραγμάτωσίν των κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ζήσῃ καὶ νὰ ἀντικρύσῃ τοὺς ὁραματισμούς του ἐκφραζομένους εἰς νομοθεσίαν, καταργοῦσαν τὴν δουλείαν, ἐπιβληθεῖσαν διὰ νίκης, καταργοῦσαν ἐπισήμως τὴν δουλείαν καὶ ἀνακηρύττουσαν ἐν Ἀμερικῇ ἰσότητα μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἀνεξαρτήτως χρώματος, θρησκεύματος, καταγωγῆς καὶ περιουσίας.

Ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του εἰς τὰ πλοῖα ὁ Λίνκολν ἀκολουθῶν τὴν οἰκογένειάν του μετεφέρθη εἰς τὴν Πολιτείαν Ἰλλινόϊς, ὅπου εἰργάσθη ὡς γεωργὸς πλησίον τοῦ Ντηκέητωρ καὶ ἀργότερον ὡς παντοπώλης καὶ διευθυντὴς τοῦ ταχυδρομείου καὶ ὑπαστυνόμος τῆς πόλεως Νιοὺ Σάλεμ. Μὲ πολλὰς θυσίας καὶ κόπους καὶ μόχθους ἐμόρφωνε διηνεκῶς τὸν ἑαυτόν του διὰ τῆς μελέτης καλῶν βιβλίων καὶ δὴ τῆς τῶν Ἁγίων Γραφῶν. Ἀργότερον κατώρθωσε νὰ λάβῃ δίπλωμα δικηγόρου, δυνάμει τοῦ ὁποίου ἀπέκτησε δικαίωμα ἐκλογῆς Βουλευτοῦ εἰς τὴν Βουλὴν τῆς Ἰλλινόϊς, ὑπηρετήσας ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς περιόδους. Τὸ 1837 μετέφερε τὸ γραφεῖον του εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἰλλινόϊς τὸ Σπρίγκφιλτ, ὅπου καὶ ἐξελέγη νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν Πολιτείαν εἰς τὸ Κογκρέσσον τῆς Ἀμερικῆς.

Ἀλλ' ἡ θαυμασιωτέρα καὶ δραστηριωτέρα περίοδος τῆς ζωῆς τοῦ ἐναρέτου καὶ φιλοτίμου αὐτοῦ ἀνθρώπου ἤρχισε τὸ 1846 ὁπότε ἤρχισε νὰ ταράσσῃ τὴν Ἀμερικὴν τὸ πρόβλημα τῶν δούλων διὰ τοὺς ὁποίους φαίνεται ὅτι ἡ Βουλὴ τῆς Πολιτείας Μιζούρη ἤχθη εἰς ἀπόφασιν ἀναγνωρίζουσαν τὴν κατάστασίν των ὡς παραμόνιμον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐνδεχομένην συζητήσεων πρὸς ἀλλαγὴν καὶ βελτίωσιν. Αἱ ἀνοικταὶ τότε συζητήσεις τοῦ Λίνκολν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἐδημιούργησαν ἱστορίαν. Προσείλκυσαν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ἀμερικανικοῦ Λαοῦ. Ἡ ἐπιτυχὴς ἀπόκρουσις τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ Στεφάνου Ντάγγλας, εἰσηγητοῦ τῆς ἀποφάσεως τῆς Μολιτείας Μιζούρη εἰς δημοσίας συζητήσεις κατὰ πρόσωπον, ἔγιναν ἔναυσμα ἀνασυντάξεως τῆς κρίσεως καὶ τῶν ἰδεῶν τοῦ Ἀμερικανικοῦ Λαοῦ ἀπέναντι τῶν δούλων μέχρι τοιούτου σημείου ὥστε ὁ Λαὸς νὰ ἐκλέξῃ τὸν Ἀβραὰμ Λίνκολν ὡς ὑποψήφιον Πρόεδρον τοῦ Ρεπουμπλικανικοῦ κόμματος κατὰ τὸ 1860.

Τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα εἰσηγήθη ὁ Λίνκολν ὡς Πρόεδρος καὶ τὰ ὁποῖα ἐζήτησε νὰ ἐφαρμόσῃ πρὸς προστασίαν καὶ ἀπελευθέρωσιν τῶν δούλων ἐδημιούργησαν τὸν Ἐμφύλιον Πόλεμον ἐν Ἀμερικῇ, ὁ ὁποῖος ἐξερράγη τὴν 12ην Ἀπρι-

λίου τοῦ 1861 καὶ ἠπείλησε νὰ διασπάσῃ τὴν ἑνότητα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἀλλ' ἡ πολιτικὴ δεξιότης τοῦ Προέδρου Λίνκολν ἦτο τοιαύτη οὕτως ὥστε καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν δούλων νὰ κερδιθῇ καὶ ἡ ἕνωσις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν νὰ περιφρουρηθῇ.

Τὴν 2αν Ἀπριλίου τοῦ 1865 ὁ πόλεμος ἔληξε. Κατὰ τὰ τέσσαρα αὐτὰ χρόνια φοβεραὶ μάχαι ἔλαβον χώραν. Ἡ μία μερὶς ἡ τῶν Νοτίων Πολιτειῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπέμενον εἰς τὴν ἄρνησιν παροχῆς ἐλευθερίας εἰς τοὺς δούλους, περιελάμβανε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰς Πολιτείας Σάουθ Καρολάϊνα, Μισσισιπῆ, Φλόριδαν, Ἀλαμπάμα, Γεωργίαν, Λουζιάνα, Τέξας καὶ ἄλλας. Ἡ ἄλλη μερὶς ἡ σεβομένη καὶ ἐφαρμόζουσα τὰς ἀπόψεις τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Λίνκολν περιελάμβανε τὰς Βορείους Πολιτείας. Κατὰ τὰς μάχας ἐφονεύθησαν πολλαὶ χιλιάδες. Ἔπεσαν ἑκατέρωθεν περισσότεροι τῶν 180 χιλιάδων. Καὶ ἀπέθανον ἐξ ἀσθενειῶν ἑκατέρωθεν περισσότεροι τῶν 280 χιλιάδων. Καὶ αἱ δύο μερίδες εἶχον καὶ ἐπιτυχίας καὶ ἀποτυχίας, μέχρις ὅτου οἱ στρατηγοὶ τῶν Νοτίων Τζόνστων καὶ Λῆ παρεδόθησαν εἰς τοὺς στρατηγοὺς τῆς Κυβερνήσεως, ἀναγνωρίσαντες τὸ μάταιον καὶ τὸ ἄδικον τοῦ ἀγῶνός των.

Ὅλαι αἱ μάχαι ἦσαν κρίσιμοι διὰ τὴν ὑπόθεσιν ποὺ ἠγωνίζετο ὁ Λίνκολν. Ἀλλ' ἡ μάχη πλησίον τῆς Γκέττισμπουργκ τῆς Πενσυλβανίας ἦτο ἡ κρισιμωτέρα. Τὸ στρατεύματα τῶν Νοτίων μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Στρατηγὸν Λῆ ἐπροχωροῦσαν νικηφόρα τρέψαντα εἰς φυγὴν τοὺς στρατοὺς τῆς Κυβερνήσεως, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν στρατηγὸν Χοῦκερ. Εἰς τὴν πρωτεύουσαν μὲ ἀγωνίαν ἀνέμενον πάντες τὰ ἀποτελέσματα τῆς παρὰ τὴν Γκέττισμπουργκ μάχης. Ὁ Πρόεδρος εἰς τὸν Λευκὸν Οἶκον κατακυριευμένος ἀπὸ ἀγωνίαν ἀπερίγραπτον, ἐκνευρισμένος φοβερά, ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ παρεδόθη εἰς τὴν προσευχήν. Γονατιστὸς μὲ τὸ κεφάλι στηριγμένο στὰ χέρια του παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ βοηθήσῃ. Ἀργότερον, ὅταν ἐτελείωσε τὴν προσευχὴν καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον καὶ περιέγραψεν εἰς ἕνα φίλον του τὸ ζήτημα ὡς ἑξῆς: «Εἶπα εἰς τὸν Θεὸν ὅτι ἔκαμα ὅ,τι μποροῦσα καὶ ὅτι τώρα τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι εἰς τὰ χέρια του, ὅτι ἂν θὰ σωθῇ ἡ χώρα αὐτή, θὰ σωθῇ διότι Αὐτὸς τὸ ἠθέλησε. Ἔφυγε τὸ βάρος ἀπὸ τοὺς ὤμους μου. Ἐλευθερώθηκα ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν. Τὴν θέσιν της ἔλαβε μεγάλη ἐμπιστοσύνη.»

Δὲν χρειάζεται ἑρμηνείαν ἡ ἱστορία αὐτή. Ὁμιλεῖ μόνη της διὰ τὴν πίστιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ διὰ τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς Προσευχῆς. Μετ' ὀλίγον θριαμβευτὴς ὁΛίνκολν ἐπεσκέφθη τὴν Γκέττισμπουργκ ὅπου ὁ στρατηγὸς Μὴντ κατετρώπωσε τὸν στρατηγὸν Λῆ. Ἐκεῖ ὁ Λίνκολν τὸν Νοέμβριον τοῦ 1863 ἐγκαινιάζων ἐθνικὸν κοιμητήριον ἐξεφώνησε τὸν περίφημον Ἐπιτάφιον Λόγον του πρὸς τιμὴν τῶν πεσόντων, ὁ ὁποῖος λόγος παρέμεινε κλασσικός, δεῖγμα θαυμασίας λογοτεχνικῆς δυνάμεως καὶ θρησκευούσης συνειδήσεως. Τὸ ἑπόμενον ἔτος ἐπανεξελέγη πρόεδρος καὶ πάλιν ὁ Λίνκολν. Τὸ τέλις ὅμως τοῦ ἐμφυλίου πολέτου ἦλθε μαζὺ μὲ τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1865 ἔληξεν ὁ πόλεμος μὲ τὴν νίκην τῶν στρατηγῶν τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Λίνκολν.

Ὅταν ἦλθαν εἰς τὸ Οὐάσιγκτων τὰ νέα τῆς τελειωτικῆς νίκης τῶν Κυβερνητικῶν Ἐθνικῶν Δυνάμεων, τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον συνῆλθε εἰς σύσκεψιν. Λέγεται ὅμως ὅτι ἕνεκα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἦλθαν ὅλοι οἱ Ὑπουργοὶ καὶ ὁ Πρόεδρος μαζὺ εἰς τὸ διαμέρισμα, μίαν ὥραν πρὶν τῆς ὡρισμένης διὰ τὴν συνεδρίασιν. Μήτε ὁ Πρόεδρος Λίνκολν μήτε οἱ Ὑπουργοί του ὡμίλουν. Ἐπ' ὀλίγον ἔμειναν ἄφωνοι. Δὲν εὕρισκον λόγους νὰ ἐκφράσουν τὰ αἰσθήματά τους. Ὁ Λίνκολν τότε ὑπέδειξε νὰ πέσουν εἰς τὰ γόνατα ὅλοι ἐν σιωπῇ καὶ μὲ δάκρυα καὶ ταπείνωσιν καὶ εἰλικρίνειαν νὰ ἀναγνωρίσουν τὸν θρίαμβον τῆς ἐθνικῆς ἐπιδιώξεως ὡς ἀποτέλεσμα τῆς Δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου.

Τὴν ἄνοιξιν τοῦ ἰδίου ἔτους, τοῦ ἔτους τῆς λήξεως τοῦ ἐμφυλίου πολέμου ἔληξε καὶ ἡ ζωὴ τοῦ μεγάλου ἀνδρός. Παρακολουθῶν θεατρικὴν παράστασιν εἰς τὸ Οὐάσιγκτων τὴν ἑσπέραν τῆς 14ης Ἀπριλίου τοῦ 1865 ἐδολοφονήθη ὁ Πρόεδρος Λίνκολν ὑπὸ τοῦ ἀπαισίας μνήμης πατραλοίου καὶ προδότου Ἰωάννου Μπούθ. Ἀλλ' ὁ μὲν ἐγκληματίας παρεδόθη εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα, τὴν κατάρα τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων. Ὁ δὲ Λίνκολν ὡς μάρτυς καὶ νικητής, καὶ ἀνθρωπιστὴς καὶ ἰδεολόγος, ὁ σωτὴρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἀμερικῆς, ὁ εὐσεβής, ὁ φιλάνθρωπος, ὁ ταπεινός, ὁ πτωχός, ὁ ἀναδειχθεὶς διὰ τῆς συνέσεως καὶ τῆς ἀρετῆς, ὁ θερμὸς χριστιανός, παρεδόθη εἰς τοῦ Θεοῦ τὰ ἐλέη καὶ τὴν ἀγάπην. Ὁ τάφος του εἰς τὸ Σπρίγφιλτ Ἰλλινόϊς ἔγινε κέντρον προσευχῆς καὶ ἐθνικῆς ἐγκαυχήσεως. Αἰωνίως θὰ προσεύχωνται οἱ ἄνθρωποι δι' αὐτὸν διότι αἰώνιον θὰ παραμένῃ καὶ τὸ παράδειγμά του τὸ ἡρωϊκὸν καὶ ἡ ἀποφασιστικότης του ἡ δικαία καὶ συνετὴ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς καταργήσεως τῆς ἀνθρωποδουλείας καὶ ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἰσότητος.

Ὅταν φανερώνωνται μέσα εἰς τὸν κόσμον μας τέτοιοι χαρακτῆρες σὰν τὸν Γεώργιον Οὐάσιγκτων καὶ τὸν Ἀβραὰμ Λίνκολν διατὶ νὰ εἴμεθα ἀπαισιόδοξοι; Ὁ Θεὸς ἐργάζεται δι' ἡμᾶς. Καλούμεθα νὰ γίνωμεν «συνεργοὶ» Θεοῦ. Ἀρκεῖ νὰ ἀποφασίσωμεν ὁ κόσμος ὁ φαινόμενος καὶ ὁ ἀόρατος, ὁ προσωρινὸς καὶ ὁ ἀθάνατος εἶναι ἰδικός μας.

ΒΟΗΘΕΙΤΕ ΤΑ ΙΔΡΥΜΑΤΑ
ΤΗΣ Ι. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Ἡ Ἱερολογία τοῦ Γάμου καὶ οἱ Συμβολισμοὶ Αὐτοῦ

Ἀρχιμ. ΑΘΗΝΑΓΟΡΑ ΒΑΡΑΚΛΑ

«ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΛΗΨΟΜΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΚΥΡΙΟΥ ΕΠΙΚΑΛΕΣΟΜΑΙ»
Ψαλμ. 115, στίχ. 4ος)

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς σχετικῆς περὶ γάμου περικοπῆς ἐκ τῆς πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολῆς τοῦ Παύλου καὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ἀναγγέλλοντος τὸ πρῶτον τοῦ Κυρίου ἐν Κανᾷ θαῦμα διὰ τῆς μεταστοιχειώσεως τοῦ ὕδατος εἰς οἶνον, (Ἰωάν. 13, 8), ἐπιμαρτυροῦντος οὕτω τοῦ Λυτρωτοῦ τὴν οὐράνιον τοῦ Θεοῦ εὐλογίαν, προσφέρεται ὑπὸ τοῦ ἱερέως τὸ εὐλογηθὲν ὑπ' αὐτοῦ «κοινὸν ποτήριον» πεπληρωμένον εὐγεύστου οἴνου εἰς τοὺς νεονύμφους.

Οἱ συναφθέντες εἰς γάμου κοινωνίαν διὰ τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου πίνουσι τρὶς ἐναλλὰξ «τὸ κοινὸν ποτήριον», ψαλλομένου ταυτοχρόνως μελωδικῶς ὡς δεῖ, καὶ πανηγυρικῶς ὡς πρέπει τῇ ἱερᾷ τελετῇ τοῦ γάμου τοῦ προφητικοῦ ἐκείνου στίχου τοῦ Προφητάνακτος Δαβὶδ «ποτήριον σωτηρίου λήψομαι καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι». Καὶ τόδε τὸ «κοινὸν ποτήριον» προσάγεται εἰς τοὺς νεονύμφους ὡς τὸ πάλαι προσεφέρετο τὸ «σωτήριον» ποτήριον εἰς αὐτοὺς πεπληρωμένον τοῦ τιμίου σώματος καὶ αἵματος τοῦ Κυρίου, ὅπερ ὡραματίσθη προφητικῇ ἐνοράσει ὁ βασιλεὺς Δαυίδ, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου συμβολικῶς τὸ πικρὸν τοῦ σταυρικοῦ θανάτου ποτήριον ἐξεικονίζεται, διὸ καὶ «σωτήριον» ἀποκαλεῖται, καθ' ὅτι ὁ Σωτὴρ διὰ τοῦ θανάτου Αὐτοῦ τὴν ταλαιπωρηθεῖσαν ἀνθρωπότητα ἀπελύτρωσε καὶ ἔσωσεν τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον ἐξαλείψας προσηλώσας αὐτὸ τῷ σταυρῷ. (Κολ. 2, 14).

Τὸ κοινὸν ποτήριον παρ' ἡμῖν τοῖς Ὀρθοδόξοις συμβολίζει τὴν κοινότητα τοῦ βίου τῶν συναπτομένων εἰς γάμου κοινωνίαν, καὶ τὸ ὁποῖον προσάγεται τοῖς νεονύμφοις εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀρχαίας ἐκκλησιαστικῆς διατάξεως, καθ' ἣν οὗτοι μετελάμβανον τῶν ἀχράντων μυστηρίων ἀμέσως μετὰ τὴν στέψιν, «εἴ γε ἱκανῶς εἶχον» καὶ δὴ οἱ εἰς πρώτου γάμου κοινωνίαν προσερχόμενοι, ἐνῷ εἰς τοὺς διγάμους ἀπηγορεύετο ἡ θεία κοινωνία, καθότι ὁ δεύτερος γάμος ἐθεωρεῖτο τότε ὡς εὐπρεπὴς μοιχεία. (Ἀπολ. Ἀθηναγόρας).

Ὅταν οἱ νεόνυμφοι μετελάμβανον, ταὐτοχρόνως ἐψάλλετο ὁ ρηθεὶς στίχος, ὡς καὶ σήμερον εἴθισται νὰ ψάλληται, ὅταν διὰ τοῦ ἱερέως προσφέρεται τὸ «κοινὸν ποτήριον». Σήμερον τὸ ἔθος τοῦτο τῆς θείας μεταλήψεως ἔπαυσεν, ἀντὶ δὲ ταύτης προσφέρεται τοῖς νεονύμφοις τὸ «κοινὸν ποτήριον» εὐλογηθὲν ὑπὸ τοῦ ἱερέως εἰς μερικὸν ἁγιασμὸν αὐτοῦ πρὸς κοινωνίαν καὶ ἕνωσιν ἀγαθὴν ἐν εὐλογίᾳ Θεοῦ· ἡ δὲ συνήθεια τοῦ νὰ ψάλληται ὁ ἀνωτέρω στίχος διετηρήθη εὐλαβῶς μέχρι τοῦ νῦν, κατὰ τὸν ὑπ' ἀριθ. 670 κώδικα τῆς ἐθνικῆς βιβλ. τοῦ 12 αἰῶνος. (Μέγα Εὐχολ. σελ. 187). Συνωδὰ τῇ χρήσει ταύτῃ τοῦ 4ου στίχου εἴς τινα μάλιστα χωρία τῆς Πελοποννήσου οἱ ἱερεῖς ψάλλουσι τὸ «Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε, ζωῆς ἀθανάτου γεύσασθε».

Ἤδη πρὸς εὐρυτέραν ἀνάπτυξιν τοῦ στίχου τούτου καὶ κατανόησιν αὐτοῦ ἀπὸ ἀπόψεως συμβολικῆς καὶ μυστηριακῆς παρὰ τῶν ἀναγνωστῶν μας καὶ δὴ ἐνίων συναδέλφων λέγομεν ὅτι ὁ προφήτης καὶ εἰς τὸ γράμμα καὶ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ στίχου τούτου δραματίζεται τὰ μαρτύρια καὶ τὸν διὰ τοῦ σταυροῦ φρικώδη τοῦ Σωτῆρος θάνατον. Προφανῶς ἄρα ὁ στίχος οὗτος ψάλλεται κατὰ τὴν ὥραν τοῦ «κοινωνικοῦ» καὶ ὡς συνεχῶς ἀναγινώσκονται ὁ 22ος καὶ 23ος ὡς καὶ ὁ 115 ψαλμὸς ἐν τοῖς Μοναστηρίοις τοῦ χρόνου ἐπιτρέποντος, ἐν οἷς διαφαίνεται τὸ μαρτύριον τοῦ Κυρίου καὶ ὁ θάνατος Αὐτοῦ. Εἰς τῶν μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας πατέρων ὁ Εὐσέβιος λέγει τὰ ἑξῆς: «Τοῦ Σώματος καὶ τοῦ αἵματος μεταλήψομαι καὶ ἐν τῇ τούτου μεταλήψει τὸ ὄνομά σου ἐπικαλέσομαι».

Ὁ Προφητάναξ Δαυὶδ διὰ προφητικῆς ἐνοράσεως πρὸ ἐννέα ἑκατονταετηρίδων ἐτῶν π. Χ. προεῖδε τὸ πικρὸν ποτήριον τοῦ θανάτου τοῦ Κυρίου, ὅπερ ἔμελλε νὰ πίῃ μέχρι τρυγὸς πρὸ ἀπολύτρωσιν τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ τὸ ὁποῖον ὄντως ἐνεποίησεν εἰς τὴν ἀνθρώπινον αὐτοῦ φύσιν ἀποτροπιασμὸν καὶ φόβον, διὸ καὶ ἐπεκαλέσθη τὸ ὄνομα τοῦ οὐρανίου Πατρός Του: «...Καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι». Καὶ πράγματι ὅταν ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὸν βαρὺν σταυρόν Του τὸν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ στηθέντα καὶ ἐπ' αὐτοῦ προσηλωθέντα ὡς ἄνθρωπος πάσχων ἐπεκαλέσθη παρὰ τοῦ Πατρός Του τὴν συναντίληψιν καὶ βοήθειαν Αὐτοῦ ἀναφωνῶν: «Πάτερ μου, εἰ δυνατὸν παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο».

Σὺν πᾶσι τούτοις ὁ προφήτης ἀποκαλεῖ τὸ πικρὸν τοῦ Κυρίου ποτήριον «σωτήριον», διότι ὁ Σωτὴρ διὰ τοῦ ποτηρίου τούτου τῆς θυσίας Του ἔσωζεν ἐκ τῆς ἁμαρτίας τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα, ὡς ταύτην ὄντως ἐλύτρωσε τῶν δεινῶν αὐτῆς καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ σώζῃ ταύτην διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ διαρκούσης θυσίας Του καὶ τῆς ἀναστάσεως Αὐτοῦ.

Ὁ προφήτης ἀλλαχοῦ ἐν τοῖς ψαλμοῖς αὐτοῦ ὁμιλῶν περὶ τῆς ἀναιμάκτου τοῦ Κυρίου θυσίας ἀποκαλεῖ πελεκάνον ἐρημικὸν καὶ νυκτοκόρακα διανυκτερεύοντα ἐν οἰκοπέδῳ: «Ὡμοιώθην, λέγει, πελεκάνι ἐρημικῷ, ἐγεννήθην ὡσαὶ νυκτοκόραξ ἐν οἰκοπέδῳ». (Ψαλ. 101.)

Λέγεται ὅτι ὁ πελεκάνος χτίζει τὴν φωλεάν του εἰς ἀπομεμονωμένους ἀποκρήμνους βράχους πρὸς μείζονα ἀσφάλειαν τῶν νεοσσῶν αὐτοῦ. Εἶνε δὲ γνωστὸν ὅτι ὁ ὄφις ἀρέσκεται νὰ καταβροχθίζῃ τοὺς νεοσσοὺς τῶν πτηνῶν· ἐν προκειμένῃ ὅμως περιπτώσει μὴ δυνάμενος

νὰ καταφθάσῃ τὴν φωλεὰν τοῦ πελεκάνου λόγῳ τοῦ ἀδιαβάτου τοῦ τόπου παρὰ τὴν ἐπιτηδειότητα αὐτοῦ εἰς τὸ ἀναρριχᾶσθαι, μακρόθεν ἐκσφενδονίζει διὰ τοῦ ρεύματος τοῦ ἀέρος τὸ δηλητήριόν του εἰς τὴν φωλεὰν τοῦ πελεκάνου καὶ οὕτως ἀποναρκώνει τοὺς νεοσσοὺς ἐκ φθόνου, διεστραμμένης φύσεως, μέχρι ληθάργου. Ὅταν ἐπιστρέψῃ ὁ πελεκάνος καὶ ἀντιληφθῇ ἐξ ἐνστίκτου τὸ γεγονός, κτυπᾷ μὲ τὰς πτέρυγας αὐτοῦ τὰς πλευράς του μέχρις αἵματος, ἐκ δὲ τοῦ χυνομένου αἵματος ραντιζόμενοι οἱ νεοσσοί του ἀναζωογονοῦνται καὶ οὕτως ἐπανέργονται εἰς τὴν ζωήν.

Πρὸς τὸν πελεκάνον παραβάλλεται ὁ τοῦ κόσμου Σωτήρ, ὅστις τὴν δηλητηριασθεῖσαν ἀνθρωπότητα ὑπὸ τοῦ φθονεροῦ τῆς ἁμαρτίας γόνου, τοῦ ὄφεως, τὴν μέχρι ληθάργου ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς καταντήσασαν ἐζωογόνησε διὰ τοῦ ἐκ τῆς πλευρᾶς Αὐτοῦ ἐκχυθέντος αἵματος, καὶ ἐκ τοῦ θανάτου αὐτῆς ἀνέστησε καὶ ἀνεγέννησεν.

Περὶ τοῦ ποτηρίου τούτου τοῦ θανάτου, περὶ οὗ ὁ προφητάναξ ὁμιλεῖ εἰς τοὺς ψαλμούς του, προβλέπων ὁ Κύριος τοῦτο ὡς παντογνώστης ἐδήλωσεν ἀπεριφράστως εἰς τοὺς μαθητάς Του, Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, ὅταν συνεζήτουν περὶ πρωτοκαθεδρίας, τὰ ἑξῆς: «Δύνασθε πιεῖν τὸ ποτήριον ὃ ἐγὼ μέλλω πιεῖν καὶ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτισθῆναι;» (Ματθ. 8, 29) Δῆλον ὅτι εἴσθε διατεθειμένοι νὰ δεινοπαθήσετε καὶ σεῖς ὑφιστάμενοι ὅσα μέλλω νὰ ὑποστῶ, τοὺς ἐμπτυσμούς, τοὺς ἐμπαιγμούς, τὰ ραπίσματα, τὰ μαστιγώματα, τὰς ὕβρεις, τοὺς σαρκασμούς, τὴν πορφυρᾶν χλαῖναν, τὸν κάλαμον, τοὺς ἥλους, τὸ ὄξος καὶ τέλος τὸν διὰ τοῦ σταυροῦ ἐξευτελιστικὸν καὶ ἐπώδυνον θάνατον;

Πλήρως ἄρα διὰ τῆς πραγματώσεως τῶν προφητειῶν τοῦ Δαυὶδ καὶ ἄλλων προφητῶν καὶ τῆς ὡς ἄνω δηλώσεως ἐμφαίνεται ἡ μυστηριακὴ τοῦ στίχου ὑπόθεσις. (Ψαλμ. 115 στίχ. 4). Εὐλόγως ἄρα ψάλλεται καθ' ὃν χρόνον τελεῖται τὸ μυστήριον εἰς ὡρισμένας λειτουργίας, ὡς καὶ κατὰ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου, καθ' ἣν προσφέρεται τοῖς νυμφίοις «τὸ σωτήριον» ποτήριον.

Ἡ διάταξις αὕτη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ νὰ μεταλαμβάνωσιν οἱ νεόνυμφοι ἐξέλιπεν, ἀντεκατεστάθη δὲ «τὸ σωτήριον» ποτήριον διὰ «τοῦ κοινοῦ ποτηρίου», ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ παύσῃ ἡ ὡραία συνήθεια νὰ ψάλληται μέχρις ἡμῶν ὁ στίχος οὗτος, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ θεωρῆται ἄτοπος καὶ ἄστοχος ἡ θέσις αὐτοῦ καθ' ὃν χρόνον προσφέρεται τὸ «κοινὸν ποτήριον», εἰ καὶ δὲν ἐνέχει τοῦτο οἶνον μεταπεποιμένον εἰς αἷμα Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

Εἶναι πλέον ἢ βέβαιον ὅτι ἡ Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία διὰ τῆς θείας κοινωνίας ἐπιδιώκει τὴν βελτίωσιν καὶ σωτηρίαν τῶν τέκνων της κατ' ἀκολουθίαν καὶ τῶν νεονύμφων τόσον ὅσον καὶ διὰ τοῦ «κοινοῦ ποτηρίου», δι' οὗ διδάσκει καὶ ὑπενθυμίζει κατὰ τὴν ἱστορικὴν ταύτην στιγμὴν τῆς ζωῆς των, τὴν τόσον χαρμόσυνον, ἀλλὰ συνάμα καὶ σοβαρὰν διὰ τῶν ἐκ τοῦ ποτηρίου συμβολικῶν ὑποχρεώσεων, ἂν καὶ δὲν φέρῃ τοῦτο τὴν καθόλου καθαγιαστικὴν δύναμιν καὶ χάριν τῆς Ἁγίας Κοινωνίας, ἀλλὰ μερικήν, ἣν κατωτέρω θὰ δικαιολογήσωμεν καὶ παρὰ τὴν αἰωνόβιον παράδοσιν καὶ διακράτησιν αὐτῆς μέχρις ἡμῶν.

Ἐκκλησιαστικὴ Κίνησις

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Καθ' ἃ ἀνέγραψε τὸ Περιοδικόν μας ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ. Μιχαὴλ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχιδιακόνου Νεοφύτου ἀνεχώρησεν ἐκ Νέας Ὑόρκης τὴν 27ην Ἰανουαρίου κατευθυνόμενος εἰς τὴν Βοστώνην. Κατέλυσε εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, γινόμενος δεκτὸς μετὰ τῶν πρεπουσῶν τιμῶν ὑπὸ τῶν Καθηγητῶν καὶ Φοιτητῶν αὐτῆς. Ἐν τῷ Ναϊδίῳ τῆς Σχολῆς ἐψάλη εὐχαριστήριος δοξολογία ἐπὶ τῇ ἀφίξει τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου τὸν ὁποῖον προσεφώνησε διὰ καλλιεποῦς προσλαλιᾶς ὁ διευθύνων τὴν Σχολὴν Ἀρχιμ. Ἰεζεκιὴλ Τσουκαλᾶς. Ὁ Σεβασμιώτατος ἐν τῇ ἀπαντήσει αὐτοῦ ηὐχαρίστησε τὸν Διευθυντήν, τοὺς Καθηγητὰς καὶ τοὺς φοιτητὰς καὶ ὡμίλησε σχετικῶς πρὸς τὸν προορισμὸν τῆς Σχολῆς. Ἀνεφέρθη εἰς τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἔργου τὸ ὁποῖον ἐπετέλεσεν ὁ προκάτοχος Αὐτοῦ καὶ ηὐχήθη εἰς πάντας ὅπως φανοῦν ἄξιοι τῆς κλήσεως αὐτῶν πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ. Τὸ βράδυ τῆς ἰδέας ἡμέρας ἀπὸ τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ Βοστώνης, εἰς τὴν θρησκευτικὴν ὥραν τοῦ Καθεδρικοῦ ἀπηύθυνε χαιρετισμὸν πρὸς τὸ ἐν Νέᾳ Ἀγγλίᾳ ποίμνιον αὐτοῦ περιγράψας ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ τὴν μεγάλην ἀνάγκην βοηθείας ποὺ ἔχουν οἱ ἐν Ἑλλάδι ἀδελφοί μας.

Τὴν 28ην παρέστη εἰς τὴν Σχολικὴν ἑορτὴν τὴν ὁποίαν διωργάνωσε τὸ Σχολεῖον τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Βοστώνης ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ τῶν Τριῶν Ἱεραχῶν. Κατ' αὐτὴν ὡμίλησε ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν Μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ Γράμματα καὶ περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς παιδείας γενικῶς. Τὴν ἑπομένην Κυριακὴν 29ην τρέχοντος, ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐν πληθούσῃ Ἐκκλησίᾳ εἰς τὸ Καθεδρικὸν Ναὸν τῆς Βοστώνης, συλλειτουργοὺς ἔχων τὸν Προϊστάμενον τοῦ Ναοῦ Ἀρχιμ. Ἰάκωβον Κουκούζην καὶ τὸν Ἀρχιμ. Ἰεζεκιὴλ Τσουκαλᾶ. Ἡ χορωδία τῆς Θεολ. Σχολῆς ἔψαλε τοὺς ἱεροὺς ὕμνους. Τὸ κήρυγμα τοῦ Σεβασμιωτάτου ἐβασίσθη ἐπὶ τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν παρεκάθησεν εἰς γεῦμα δοθὲν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Βοστώνης. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ Σεβασμιώτατος ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν Κοινοτικὸν Ναὸν

τῆς κάτω πόλεως. Τὸ ἑσπέρας παρέστη εἰς συγκέντρωσιν διοργανωθεῖσαν ἐν Βοστώνῃ ὑπὸ τοῦ Διδασκαλικοῦ Συνδέσμου μὲ σκοπὸν τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ὀρφανῶν τῆς Ἑλλάδος. Κατ' αὐτὴν ὁ Σεβασμιώτατος συνεχάρη τοὺς Διδασκάλους καὶ ηὐχαρίστησεν αὐτοὺς διὰ τὴν εὐγενῆ πρωτοβουλίαν των.

Τὴν 30ὴν ἰδίου μηνὸς ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Ναϊδίῳ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ ὡμίλησεν ἐπὶ τοῦ ἔργου τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ὡς ἑρμηνευτῶν τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας. Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν μετέβη εἰς τὸ Δημαρχεῖον τῆς Βοστώνης πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Δημάρχου. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἔψαλε Τρισάγιον ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ Μητροπολίτου Δέρκων κυροῦ Ἰωακείμ. Μετὰ ταῦτα ἐπεσκέφθη τὸν Κυβερνήτην τῆς Πολιτείας Μασσαχουσέτης καὶ ἐν συνεχείᾳ τὸν πρόεδρον τῆς Γερουσίας τῆς Πολιτείας γινόμενος δεκτὸς παρ' ἀμφοτέρων μετὰ μεγάλων τιμῶν. Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριάσεων πρὸ τῶν μελῶν τῆς Γερουσίας ὁ Σεβασμιώτατος ὡμίλησε δι' ὀλίγων ἀναφερθεὶς εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς ἀποδόσεως τῶν ἁρπαγέντων παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τῶν ληστοσυμμοριτῶν. Τὴν ἑσπέραν τῆς ἰδίας ἡμέρας διοργανώθη ὑπὸ τῶν Φιλοπτώχων τμημάτων τῆς Μείζονος Βοστώνης δεξίωσις πρὸς τιμὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου, καθ' ἣν ὡμίλησε ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς Φιλοπτώχου ἀδελφότητος ἐν τῇ σημερινῇ κοινωνίᾳ.

Τὴν ἑπομένην, 31ην Ἰανουαρίου, ὁ Σεβασμιώτατος παρέστη εἰς συνεδρίασιν τοῦ Ἱερατικοῦ Συνδέσμου Νέας Ἀγγλίας ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Βοστώνης. Τὸν Σεβασμιώτατον προσεφώνησε ὁ πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου πατὴρ Ἰάκωβος Κουκούζης, ὅστις καὶ παρουσίασεν ὅλα τὰ μέλη τοῦ Συνδέσμου. Ἀκολούθως ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Σεβασμιώτατος εὐχαριστήσας πάντας διὰ τὴν προσέλευσίν των ἀναφερθεὶς ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς τοῦ ἱερέως. Ἐπικολούθησε συζήτησις περιστραφεῖσα ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων. Μετὰ τὴν λῆξιν τῆς συνεδριάσεως ὁ Σεβαμιώτατος παρέστη εἰς συνεδρίασιν τοῦ Διδασκαλικοῦ Συνδέσμου ὅπου συνεζητήθησαν θέματα σχετικὰ μὲ τὸ ἐκπαιδευτικὸν ζήτημα. Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ Σεβ. ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξεν ἐν τῷ ἐν Σόμερβιλ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἑσπερινοῦ μετὰ τὸ πέρας τοῦ ὁποίου παρευρέθη εἰς δεξίωσιν διωργανωθεῖσαν εἰς τὴν Κοινοτικὴν αἴθουσαν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καθ' ἣν καὶ ὡμίλησεν διὰ μακρῶν.

Τὴν πρώτην Φεβρουαρίου ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε συνεδρίας τῆς Ἐφορείας τῆς Θεολ. Σχολῆς καθ' ἣν συνεζητήθησαν διάφορα ζητήματα σχετικὰ μὲ τὴν λειτουργίαν αὐτῆς. Τὴν ἑπομένην ἰδίας ἡμέρας ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον λόγον εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τοῦ Τιμίου Προδρόμου ἐν Βοστώνῃ. Τὸν Σεβασμ. προσεφώνησε δι' ὀλίγων ὁ Ἱερατ. Προϊστάμενος τοῦ Ναοῦ Αἰδ. Δ. Φράγγος.

Τὴν ἑπομένην, 2αν Φεβρουαρίου, ἑορτὴν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν εἰς τὸν ἐν Γοῦστερ, Μασσ., ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος καὶ ὡμίλησε ἐπὶ τῆς ἀναγνωσθείσης Εὐαγγελικῆς περικοπῆς, χειροτονήσας εἰς Διάκονον τὸν ἐκ τῶν Φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Φ. Ράμφον. Τὴν ἑπομένην ἐπεσκέφθη τὸν Διευθυντὴν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῶν Ἐπισκοπιανῶν Δρα Τέϋλορ, συζητήσας μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἱδρύσεως ἕδρας τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας ἐν τῇ Σχολῇ αὐτοῦ συνδεομένη μετὰ τοῦ Πανεπιστημίου Χάρβαρντ. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐπεσκέφθη τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἑλλ. Προξενείου ἐν Βοστώνῃ καὶ συνωμίλησε διὰ μακρῶν μετὰ τοῦ Γ. Προξένου κ. Τριανταφυλλάκου.

"Οσοι μελετοῦν τὸ Περιοδικόν μας καὶ ὠφελοῦνται ἀπὸ αὐτό ἂς ἐργασθοῦν νὰ ἐγγράψουν συνδρομητάς εἰς αὐτό.

Τὴν 4ην Φεβρουαρίου ἐν συνεδρίᾳ τῶν ἀντιπροσώπων διαφόρων Ἑλληνικῶν Ὀργανώσεων τῆς Ἀμερικῆς ὁ Σεβασμ. ὡμίλησε ἐπὶ τῆς ἀνάγκης ἱδρύσεως συνομοσπονδίας ἐν Ἀμερικῇ περιλαμβανούσης τὰς ὀργανώσεις ὁλοκλήρου τῆς ὁμογενείας ἐν Ἀμερικῇ. Τὴν Κυριακήν, 5ην Φεβρουαρ. ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον λόγον ἐν τῷ ἐν Λόουελλ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ χειροτονήσας εἰς Πρεσβύτερον τὸν Διάκονον Φ. Ράμφον. Τὴν ἑπομένην 6ην Φεβρουαρίου, ἐπιστρέφων εἰς Νέαν Ὑόρκην ἐπεσκέφθη τὴν Κοινότητα Οὐώτερμπορρυ. Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἐδέχθη κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἑβδομάδος διαφόρους ἐπιτροπὰς Κοινοτήτων, Σωματείων, Ἱερέων καὶ Κοινοταρχῶν. Τὴν Κυριακὴν 12ην Φεβρ. ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον εἰς τὸν ἐν Ἀστορίᾳ Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ὁμιλήσας ἐπὶ τῆς χριστιανικῆς λύσεως τοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος μόνης δυναμένης νὰ ἀκυρώσῃ τὰς ἀξιώσεις καὶ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀθλιότητα τῶν κομμουνιστικῶν ἐπιδιώξεων. Μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸ πρὸς τιμὴν Αὐτοῦ δοθὲν γεῦμα προσεφώνησεν Αὐτὸν ἐκ μέρους τῆς Κοινότητος ὁ ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ Ἀρχιμ. Ἀθηναγόρας Κοκκινάκης καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος κ. Ν. Ἀλτομιριανός. Ὁ Σεβασμιώτατος ἐν τῇ ὁμιλίᾳ του ηὐχαρίστησε τὴν Κοινότητα καὶ συνεχάρη αὐτὴν διὰ τὰς προόδους καὶ διὰ τὴν μελετωμένην ὑπ' αὐτῆς ἵδρυσιν ἡμερησίου Ἑλληνοαμερικανικοῦ Σχολείου.

—Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης κ. Γερμανὸς ἀνελθὼν τὴν 28ην Ἰανουαρίου 1950 εἰς Νάσιουα, Ν. Η., ὡμίλησεν ἀπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς πόλεως περὶ χρησι-

μότητος τών παραδόσεων διὰ τὴν χώραν ταύτην καὶ ἔψαλε Μέγαν Ἑσπερινὸν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου ὁμιλήσας περὶ τῆς πρακτικότητος τῆς προσευχῆς.

Τὴν ἑπομένην ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησεν ἐν τῷ αὐτῷ Ἱ. Ναῷ μὲ θέμα: περιστάσεις καὶ ἀπαιτήσεις. Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν παρεκάθησεν εἰς γεῦμα ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Κοινότητος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς αὐτῆς πόλεως ὅπου καὶ ὡμίλησεν ἐπὶ δίωρον συστήσας ἐμμονὴν εἰς τὰς παραδόσεις τῆς ὁμογενείας καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἑνοποίησιν τῶν δυνάμεων.

—Τὴν 30ὴν ἰδίου μηνὸς παρευρέθη εἰς τὴν ἀθλητικὴν συγκέντρωσιν τῆς Νεολαίας τῆς Κοινότητος Ἀστορίας καθὼς καὶ εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Βασιλόπηττας τοῦ Συλλόγου τῶν Καστοριέων Κυριῶν.

—Τὴν 2αν Φεβρουαρίου παρευρέθη καὶ ὡμίλησε ἐν τῷ δείπνῳ τῷ παρατεθέντι ὑπὸ τοῦ Συλλόγου τῶν Ἀνδρείων Ν. Ὑόρκης ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ Σαὶντ Μορὶτσ πρὸς τιμὴν τοῦ συμπολίτου των Ἐξοχ. κ. Ἀντ. Πούμπουρα, νέου Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ.

—Τὴν ἑπομένην παρευρέθη εἰς ἑσπερίδα τοῦ Καθεδρικοῦ τῆς Νέας Ὑόρκης ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Πλάζα.

—Τὴν Κυριακήν, 5ην Φεβρ. παν-ηγυρίζοντος τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἐν Μπροῦκλυν Νέας Ὑόρκης ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ ὡμίλησε «περὶ σπατάλης σκέψεως, λόγου καὶ κινήσεων.» Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας παρευρέθη εἰς τὴν συγκέντρωσιν τῶν Ἠλείων καὶ τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν συγκέντρωσιν τῆς Ὀργανώσεως Γκάπα.

—Τὴν 9ην ἰδ. μ. προήδρευσε τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς ἀσχοληθέντος ἐπὶ ὑποθέσεων Ἐκκλησιαστικῶν Διαζυγίων.

—Τὴν 12ην ἰδίου ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Βαρβάρας ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ καὶ ὡμίλησε μὲ θέμα «ὁ Ἄνθρωπος καὶ ἡ μισθαποδοσία». Μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν παρεκάθησεν εἰς γεῦμα παρατεθὲν ὑπὸ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος καὶ συνεσκέφθη μετ' αὐτῶν ἐπὶ διαφόρων προβλημάτων τῆς Κοινότητος.

NEW YORK
CHURCH SUPPLY inc.

ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ:
Μὲ πολλὴν τέχνην ραμμένα καὶ καλῶς ἐφαρμόζοντα Βυζαντινὰ Ἄμφια. Ἔχομεν ἐπίσης ὑφάσματα μὲ τὸν πῆχυν, παντὸς εἴδους γαρνιτοῦρες, καὶ διατηροῦμεν δωρεὰν ὑπηρεσίαν κοπτικῆς, δίδοντες εἰς ὑμᾶς εὐχαρίστως ὑποδείξεις πρὸς κατασκευὴν τῶν Ἀμφίων σας.
Γράψατε διὰ δείγματα καὶ τιμάς.

N. Y. CHURCH SUPPLY inc.
KATHERINE IVANYI, Proprietor
198 BROADWAY NEW YORK, N. Y.
BArclay 7-5964

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΝ ΤΟ ΕΤΟΣ

πρὸς συγγενεῖς σας ἢ φίλους ἢ ἐδῶ ἢ στὴν Ἑλλάδα εἶναι μία ἐτησία ἢ δύο ἐτῶν συνδρομὴ εἰς τὸν

«ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΝ»

Συνδρομὴ προπληρωτέα, διὰ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας
ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ ΔΟΛΛ. 3.00. — ΔΙΑ ΔΥΟ ΕΤΗ ΔΟΛΛ. 5.00.
Ἐτησία συνδρομὴ δι' Ἑλλάδα καὶ ἄλλας χώρας $3.50.

Στείλατε καθαρογραμμένα τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν ἐκείνου τὸν ὁποῖον θέλετε νὰ ἐγγράψετε εἰς τὴν διεύθυνσιν:

ORTHODOX OBSERVER, 10 EAST 79th STREET, NEW YORK, 21, N. Y.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν

ΤΑ 12 ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ καὶ Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΘΡΗΝΟΣ.—Ὁ λόκληρος ἡ Ἱερὰ Ἀκολουθία τῆς ἑσπέρας τῆς Μ. Πέμπτης, Μ. Παρασκευῆς, Μ. Σαββάτου, καὶ ἡ Ἀνάστασις. Σελίδες 132, χαρτόδετον. 50c

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΨΙΣ καὶ ΤΑ ΑΓΙΑ ΠΑΘΗ.—Ἱ. Ἀκολουθίαι, Εὐαγγέλια, Ἀπόστολοι καὶ Ἑορταὶ ὅλου τοῦ ἔτους. Πασχάλια ἕως τὸ 1987. Πολυτελὴς Ἀμερικανικὴ ἔκδοσις, Σελίδες 520. Χρυσόδετος $5.00

ΙΕΡΟΣ ΣΥΝΕΚΔΗΜΟΣ τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ.—Περιέχει τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Ἀκολουθίας τῶν Κυριακῶν καὶ Ἑορτῶν ὅλου τοῦ ἔτους καὶ αἰώνιον Πασχάλιον καὶ Κυριακοδρόμιον. Πολυτελὴς Ἀμερικανικὴ ἔκδοσις. Σελίδες 780. Χρυσόδετος, $5.00. Ἔκδοσις Ἀθηνῶν, χρυσόδετος. $4.00

Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐγκεκριμένον ὑπὸ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κείμενον. Τὰ 4 Εὐαγγέλια, Πράξεις Ἀποστόλων, Ἐπιστολαὶ Παύλου καὶ Καθολικαί, Ἀποκάλυψις, καὶ πίναξ περικοπῶν ἀναγινωσκομένων κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ Ἑορτάς. Πολυτελὴς Ἀμερικανικὴ ἔκδοσις. Σελίδες 620. Χρυσόδετος $5.50

Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Ἀγγλικήν

ΚΑΤΑΛΛΗΛΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΓΕΝΕΑΝ

Ἐκδόσεως Λονδίνου, μὲ μαῦρα καὶ κόκκινα γράμματα, Ἑλληνικὰ καὶ Ἀγγλικὰ εἰς ἀντιστοίχους σελίδας. Ὅλα σχήματος τσέπης, χρυσόδετα.

Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ. The Divine Liturgy of St. John Chrysostom. Ἐπίσης ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Μ. Βασιλείου καὶ Περικοπαὶ Ὀκτωήχου, Τριωδίου, Πεντηκοσταρίου καὶ Μηναίου. $3.00

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ, ἤτοι, Ἀρραβῶνος καὶ Στεφανώματος. The Sacrament of Holy Matrimony ... $2.00

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ. The Sacrament of Holy Baptism. $2.00

ΤΟ ΕΥΧΕΛΑΙΟΝ. The Sacrament of Holy Unction. $2.00

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ Μ. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ καὶ τῆς ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ. The Services for the Holy Week and Easter Sunday. $4.00

Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΙΑΣΜΕΝΩΝ. The Divine Liturgy of the Presanctified. $3.00

Ο ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ καὶ ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ. The Acathist Hymn and the Little Compline. $2.00

ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ, ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ καὶ ΥΨΩΣΙΣ. Epiphany, Pentecost, Exaltation of the Cross. $2.00

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΒΡΗ ΔΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΝΕΟΝ ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ καὶ ΕΛΛΗΝΟΑΓΓΛΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ DIVRY. Τὸ νεώτατον, πληρέστατον καὶ πλέον ἀξιόπιστον λεξικόν. Ἔκδοσις 1948. Χρυσόδετον, μὲ εὐρετήρια $3.00. Μὲ δέρμα καὶ εὑρετήρια $4.00.

ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ DIVRY. Ὁδηγὸς συνομιλίας Ἀγγλικῆς καὶ Ἑλληνικῆς, μὲ τὴν προφοράν, ἐπὶ παντὸς χρησίμου θέματος. Νέα Ἔκδοσις 1947, μὲ ἐπιστολογραφίαν. Σελ. 448, σχῆμα τσέπης. Χρυσόδετοι $2.50.

GREEK MADE EASY. Ἡ μόνη ἁπλῆ καὶ συγχρονισμένη μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς, κατ' οἶκον ἢ ἐν Σχολείῳ, ὑπὸ Ἀμερικανῶν, μικρῶν ἢ μεγάλων. Third enlarged edition (1948), 192 pages. Cloth, $2.50.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ Ἄνευ Διδασκάλου. Ἡ ἀρίστη πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἀγγλικῆς ὑπὸ Ἑλλήνων. Προφορὰ ἀκριβεστάτη. Γλῶσσα ζωντανή. Κατάλληλος δι' ἀρχαρίους ἢ προχωρημένους. Ε' ἔκδ. 1949, μὲ 64 ἐπὶ πλέον σελ. $3.00

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ τῆς ΑΜΕΡΙΚΗΣ, Κωνσταντοπούλου, Τεῦχος Α'. Τὸ πλουσιώτατον καὶ μεθοδικώτατον. Μὲ 64 πολυχρώμους εἰκόνας $1.00

ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ τοῦ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ τῆς Ἀμερικῆς, Κωνσταντοπούλου, Μέρος Β'. Τὸ ἰδεῶδες Ἀναγνωστικὸν Α' ἢ Β' τάξεως, μὲ 42 πολυχρώμους εἰκόνας $1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Γ' ΤΑΞΕΩΣ «ΕΛΛΗΝ. ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ», Κωνσταντοπούλου. Μόλις ἐκδοθέν, εἰς ἐκλεκτὴν δημοτικήν, μὲ λεξιλογια, ποιήματα καὶ 70 ὡραιοτάτας εἰκόνας. Τιμᾶται $1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Δ' ΤΑΞΕΩΣ «ΤΑ ΠΑΤΡΙΚΑ ΜΟΥ ΠΑΛΑΤΙΑ». Ν. Βαβούδη. Τὸ μόνον ἐγκριθέν. Δ' ἔκδοσις. $1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ. Πολυζωΐδου. Ἔκδοσις Γ', 1945. Μὲ 100 ὡραίας εἰκόνας $1.00

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. Πολυζωΐδου. Ἔκδοσις 1949. Μὲ πολλὰς εἰκόνας. $1.00.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ. Πολυζωΐδου. Μικραὶ παιδικαὶ ἱστορίαι, παρμέναι ἀπὸ τὴν ζωήν. Ὑψος ἁπλοῦν. Σελ. 160. $1.50.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. Πολυζωΐδου. Νέα ἔκδοσις μὲ 26 μεγάλας εἰκόνας, προσευχάς, κλπ. $1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ τῆς ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. Πολυζωΐδου. Μὲ διδάγματα, προσευχὰς καὶ πολλὰς ὡραίας εἰκόνας $1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ. Πολυζωΐδου. Ἔκδοσις Β', μὲ πολλὰς εἰκόνας..... $1.00

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ. Δημητριάδου. Ἐκδοθεῖσα χάριν τῶν ἐδῶ Ἑλλην. σχολείων. $1.00

Η ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ. Πολυζωΐδου. Ἡ διδασκαλία τῆς πίστεώς μας εἰς 100 εὔκολα μαθήματα. $1.00

CATECHISM OF THE EASTERN ORTHODOX CHURCH. A Sunday School Primer. By Bishop G. Polyzoides. $1.00

ΟΡΘΟΔΟΞ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ. Πολυζωΐδου. Ἐξηγεῖ μὲ εἰκόνας ὅσα τελοῦνται εἰς τοὺς ναούς μας. $1.00

Στέλλονται παντοῦ προπληρωμένα. C.OD. 30c ἐπὶ πλέον. Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ ἀπὸ τοὺς Ἐκδότας.

D. C. DIVRY, Inc., Publishers

293 SEVENTH AVE.
NEW YORK 1, N. Y.